

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

Πτυχ. Ιερέως ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ Δοχ. 30

« Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ » (Β' Κορ. γ'-6'.)

ΔΙΑ ΤΟ 'ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΦΩΣ,

Οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως μας οἱ ἐπιφοδοὶ εἶνε οἱ ἠθικοί, ὄχι οἱ διανοητικοί.

Κωνστ. Καλλίνικος

Εἰς ἄκρον ἐξένισεν ἡμᾶς ἡ ὑπὸ τοῦ «Χριστιανικοῦ Φωτός» δημοσίευσίς τῆς πρὸς τὸν ἡμέτερον Διευθυντὴν σταλείσης ἰδιωτικῆς ὁλοῦς ἐπιστολῆς τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Κυθωνίας καὶ Ἀποκρῶνου. Ἡ πράξις αὕτη τῆς συναδέλφου, μᾶς ἄγει εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀμυνθῶμεν καὶ νὰ δώσωμεν οὕτως αὐτῇ τε καὶ παντὶ γνωστῇ τῆς εἰρημένης ἐπιστολῆς τὰς ἀναγκαίαις ἐξηγήσεις, αἵτινες πιστεύομεν ὅτι θὰ πείσωσιν ὅτι παρεξηγηθέντες ἠδικήθημεν μεγάλως. Ἡ παροχὴ τῶν ἐξηγήσεων αὐτῶν σκοπὸν ἔχει ν' ἀποδείξῃ πιστικώτατα ὅτι, ὅτι ἐγράψεν ἡ «**Νέα Ζωή**» ἐν τῷ φύλλῳ 61—61 καὶ διὰ τὸ ὅποιον κατηγορούμεθα, ἦτο ὑποχρέωσις ἡμῶν καὶ ἀπόρροια τῆς ἀντιλήψεως τὴν ὁποίαν ἔχομεν περὶ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Τὸ ὅλον πνεῦμα τῆς δημοσιευθείσης ἐπιστολῆς καθάπτεται ἡμῶν μεγάλως καὶ κατὰ τρόπον πρωτοφανῆ. Διὰ: Διότι ἡ «**Νέα Ζωή**» ἔχουσα τὴν ἀντίληψιν ὅτι **προῆλθεν ἀνεπιστρεπτὴ πλεόν ἢ ἐποχὴ τοῦ «πίστευε, ἀποδέχου καὶ μὴ ἐρεῦνα»,** καὶ ὅτι ζῶμεν εἰς τὸν αἰῶνα τῆς ἐρεῦνης τοῦ λόγου καὶ τῆς αἰτίας τῶν πάντων, ἀνευ τῶν ὁπίλων τὰ πάντα ἀπορρίπτωνται καὶ περιφρονῶνται: ὡς μῦθοι καὶ ἁμαθείαι κατασκευάσματα, ἐδήλωσεν εἰς τὸ ἀναγνωστικόν τῆς κοινῆς, ὅτι **εὐχαρίστως θ' ἀπαντᾷ** εἰς τὰ πρὸς αὐτὴν ἀπευθυνόμενα θρησκευτικὰ ἐρωτήματα οἰασθῆποτε φύσεως καὶ ἂν εἶναι ταῦτα, πρὸς φωτισμὸν καὶ οἰκοδομὴν εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐν Χριστῷ ζῶν καὶ ἀλήθειαν τῶν ἀπορούμενων καὶ ἀμφιβαλλόντων διὰ πολλὰ τοιαῦτα ζητήματα, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον ἀπιστοὶ καὶ χλευασταὶ τῶν Χριστιανικῶν

ἀληθειῶν προσβάλλουσιν ἀλλὰ καὶ προβάλλουσιν, (καθὲρ σήμερον,) ὡς ἐπιχειρήματα κατὰ τῆς θείας φύσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἐν γένει εὐρίσκοντες ταῦτα δυσνόητα, ἢ καὶ ἄλλως ἐξ ἰδίας μελέτης καὶ ἐρεῦνης ἀντιλαμβάνόμενοι πολλὰ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν διδασκόμενα, προσκόπτουσι, σκανδαλίζονται, ψυχραίνονται καὶ τέλος ἀπιστοῦσι καὶ ἀπομακρύνονται καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως. Δι' ὅ καὶ καταβάλλει (ἡ Νέα Ζωή) πᾶσαν προσπάθειαν ν' ἀπαντᾷ **ἐκνεοποιητικῶς** εἰς κάθε ὑποβαλλομένην αὐτῇ ἐρώτησιν, **στοιχοῦσα πιστῶς** εἰς τὴν σύστασιν ἣν τὸ «**Χριστιανικὸν Φῶς**» λέγει ὅτι τῇ ἀπηύθυνε καὶ ἤδη ἐπαναλαμβάνει **« νὰ ἀναπτύσῃ καὶ διοχετεύῃ τὴν ἀληθείαν τῆς πίστεως πρὸς τῷ Ἐσθωθῶξω πληρώματι »**, ἀλλὰ πρωτίστως καὶ κυρίως στοιχοῦσα εἰς τὴν σύστασιν τοῦ Ἀποστόλου νὰ ὦμεν **« ἔστωμοι ἰεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῶν ἐλπίδος »** Α' Πέτρ. γ' 16.

Τοιοῦτον λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῶν ἐλπίδος καὶ πίστεως, ὡς αὕτη διατυπώσεται εἰς τὰ ἀναγραφέντα ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου ὡς εὐχόμενα καὶ διδασκόμενα κατὰ τὴν εἰς λεχῶ ἐυχολογίαν κατὰ τὸ σκράντισμα, καὶ ἰδίως πρὸ τοῦ βαπτίσματος—τοιοῦτον λόγον λέγομεν, ἐζητήθη νὰ δώσῃ ἡ «**Ἡ Νέα Ζωή**» ὅφ' ἐνός τῶν ἀνεγνωστῶν τῆς (ὁ ὁποῖος εἰρήσθω εἶνε καὶ ἱερεὺς) σκανδαλισθέντος ἐκ τῶν «**παραδόξων ἰδεῶν**» ὡς λέγει, ὅτι ἡ γεννήσασα γυνὴ, οἱ μετ' αὐτῆς εἰς ἐπαφὴν ἐλθόντες καὶ αὐτῆς ἀψάμενοι διέπραξαν ἁμαρτίαν, καὶ ὅτι τὸ γεννηθὲν παιδίον εἶνε κατοικητήριον δαιμόνων».

Ἡ «**Νέα Ζωή**» στοιχοῦσα πρωτίστως ὡς εἴπομεν εἰς τὴν ἀνωτέρω σύστασιν τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, ἐθεώρησε καθήκον τῆς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ὑποβληθείσαν αὐτῇ ἐρώτησιν, χωρὶς νὰ νομίζῃ ὡς ἔδει, ὅτι ἀκολοῦθε τὴν ὁδὸν τῆς ἀνταρσίας καὶ τοῦ σκανδαλισμοῦ, ὡς ἐχαρακτηρίσθη δυστυχῶς ἐπίτηδες, διότι εἶνε θιασῶτις τῆς συζητήσεως καὶ τῆς ἐρεῦνης. Διότι πιστεύει ἀκραδάντως ὅτι ἡ συζήτησις καὶ ἐρεῦνα πάντοτε ὠφελεῖ.

Τὸ «πίστευτε καὶ μὴ ἐρευνᾶτε» εἶνε ἄλθριον εἶνε ἀντιχριστιανικόν. Ἡ ἐρευνᾶσι ποτε κανεῖς, ἔσρος συγγραφεὺς τοιοῦτον κέθδῃλον τῆς θρησκευτικῆς χαυνότητος καὶ ἀδρανεῖας κατασκευῆσιν. Ἄν εἶπεν ὁ Χριστὸς κατηγορηματικῶς εἰς τοὺς Ἰουδαίους «ἐρευνᾶτε τὰς ἱερὰς»; Ἰωαν. ε' 39. Ἄν ἀπῆλθῃνεν πρὸς τὸν δυστροποῦντα Θωμᾶν τὴν πρόκλησιν: «Πέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧπες;» Καὶ δὲν εἶνε ὁ Λουκᾶ; ὁ ὁποῖος τιλοφορεῖ τοὺς ἐν Βερροία πιστοὺς ὡς—κατὰ Θεὸν καὶ Χριστὸν—εὐγενεῖς, ἐπειδὴ ὄχι μόνον ἐδέχθησαν τὸν λόγον μετὰ πάσης προθυμίας, ἀλλὰ καὶ ἀνέκρινον τὰς Γραφὰς διὰ τοῦ λογικοῦ των καὶ τῆς κρίσεως καὶ ἐθεσάνιζον καὶ ἀνηρεῦνον «καθ' ἡμέραν» εἰ ἔχει τὸ ὄντως οὕτως, μέχρις οὗ ὁ νοῦς των συγκατετέθη, ἢ καρδία των προσέκλινε καὶ ἐπίστευσαν ριζωθέντες ἐν Χριστῷ, ὄχι κατὰ ἐξωτερικοὺς τύπους καὶ ρουτίνης, ἀλλὰ καθ' ὄλην τὴν ἔκτασιν τῆς ἐνδομύχου πνευματικῆς των ὑπάρξεως;

Ἡ λατρεία τῶν χριστιανῶν, λέγει ὁ σοφὸς καὶ μέγας τοῦ Γένους διδάσκαλος Κοραῆς, ὀνομάζεται λογικὴ καὶ τὸ γάλα τῆς πίστεως λογικὸν (Ρωμ. ιβ' 1. Α' Πέτρ. β' 2) τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι ἡ θρησκεία τῶν Χριστιανῶν ἔχει λόγον, καὶ ἐπομένως ἐρευνᾶ καὶ ἀποδείξειν. Καὶ ἐπειδὴ τοιαύτη εἶνε ἡ ἡμετέρα θρησκεία, διατὶ νὰ φοβώμεθα νὰ τὴν ἐρευνήσωμεν, εἰ ἔχει τὸ ὄντως οὕτως; Τὸ νὰ λέγη τις, ὅτι πρέπει νὰ πιστεύωμεν χωρὶς ἐρεύνης εἶνε μία αἰρέσις μεγαλυτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς αἰρέσεις. Τῶν χριστιανῶν ἡ θρησκεία δὲν φοβεῖται τὴν ἐρευνᾶν, δὲν τρέμει τὴν ἐξετάσιν. »

Πάντες οἱ θεοὶ κατέρες ἀνεξαιρέτως, συνιστῶσι τὴν ἐρευνᾶν καὶ τὴν συζήτησιν ἵνα ἐξ αὐτῶν προέλθῃ ἡ ἀληθὴς πίστις. Ὁ θεὸς πατὴρ Μέγας Ἀθανάσιος, δροντοφωνεῖ πρὸς τοὺς κελεύοντας ἀπλῶς πιστεύειν τοῖς λεγομένοις: «Λέγεσθε, φησὶν (ὁ πιστεύειν ἀλόγως ἄξιῶν), ἀπλῶς, τὰ λεγόμενα, καὶ μὴδεὶς ἐξετάζτω τί πρέπει ἐν αὐτοῖς ἢ ἀπρεπές· καὶ πιστὶν ὀνομάζει τὴν ἀθεσάνιστον ἐπὶ τοῖς ἀστάτοις (ἡτοι ἀυστάτοις) καὶ ἀναποδείκτοις ἐπὶ ἐλάβῃ συγκατάθεσιν. Ἀλόγως πιστεύσω καὶ μὴ ἐξετάσω τί τὸ ὄντως, ἢ συμφέρον, ἢ πρέπει, ἢ Θεῷ φίλον, ἢ τῇ φύσει καταλλήλον, ἢ τῇ ἄλλῃ θεῷ σύμφωνον, ἢ τῷ κυρίῳ ἀκόλουθον, ἢ τῷ μυστηρίῳ ἀρμύδιον, ἢ τῆς εὐσεβείας ἄξιον; Ἐὰ καὶ τί κέρδιος ἔξω; ἢ τίς ὄνησις τῇ βικνυῖα τῇ μετῆν τούτων λογισομένη;...» Πρὸς δὲ τοῖς κελεύοντας μὴ δεῖν ἀπὸ Γραφῶν ζητεῖν ἢ λαλεῖν, ἀρκουμένοις τῇ πρὸς αὐτοὺς πίστι, ἐπάγειται «...μὴ τε χωρὶς λόγου πιστεύοντες, μὴτε χωρὶς πίστεως λέγοντες».

Ποῖαν ὁδὸν ὄφειλε, κατὰ τὸ «Χριστιανικὸν

Φῶς» ν' ἀκολουθήσῃ ἡ «Νέα Ζωή» διὰ νὰ μὴ σκανδαλίσῃ τὸν ἤδη σκανδαλισμένον ἐρωτήσαντα αὐτὴν; Νὰ ἀντιπαρέλθῃ τὸν ζητούμενον «λόγον τούτων» ἐν σιωπῇ καὶ οἰκοδομήσῃ εὐτῷ τὸν τε ἐρωτῶντα καὶ χιλιάδας ἄλλους τὰ αὐτὰ ἐν συνειδήσει ἐρωτῶντας, νὰ τοὺς οἰκοδομήσῃ λέγομεν εἰς τὴν ἀμφιβολίαν καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι ταῦτα εἶνε μυθεύματα διὰ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ εὐπίστους προωραμένα, μεδένα ἔχοντα ἰάσιμον λόγον, ἢ νὰ δώσῃ κατὰ χριστιανικὴν ὑποχρέωσιν καὶ δημοσιογραφικὸν καθήκον τὸν «λόγον» καὶ τὴν ἐξήγησιν τούτων; Ἀγναοῦμεν τί θὰ ἐπραττεν, ἢ ποῖαν ὁδὸν θὰ ἠκολούθει ἢ συνάδελφος «Χρ. Φῶς», ἀλλὰ ἢ πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας ὑποχρέωσις τῆς «Νέας Ζωῆς» τῇ ἐπέδαλε νὰ δώσῃ τὸν λόγον τοῦ πόθεν ἀρχικῶς προήλθεν καὶ ποῦ στηρίζονται καὶ ἐκφράσῃ τὴν εὐχὴν ὅπως «διαγραφῶν ποτε ἐπισήμως ἐκ τοῦ βύχολογίου» ὅσα ὑπὸ καιρῶν ἀγνοίας εἰσῆχθησαν εἰς αὐτὸ.

Τώρα, εἶνε ὁ εἰς τὸν ἐρωτήσαντα ἐξηγηθεὶς λόγος τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς «Νέας Ζωῆς», ἐπίμεμπτος ὡς ἐσφαλμένως καὶ πεπλανημένως ἔκατεθεῖς, καὶ ἔνεκα τούτου «βλάπτων ἀνυπολόγιστως καὶ σκανδαλίζων»; ὡς ἰσχυρίζεται τὸ «Χρ. Φῶς», καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶνε ὁ Διευθυντῆς ἡμῶν ἱκανὸς νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τοιοῦτων ζητημάτων χρηζόντων συζητήσεως; Τότε τί ἐμποδίζει τὸ «Χρ. Φῶς» νὰ προέλθῃ αὐτὸ εἰς συζήτησιν, καὶ νὰ ἐλέγξῃ τὰ κακῶς καὶ ἀνικάνως λεχθέντα, ἐκθέσῃ δὲ ἐκνοποιητικῶς τὸν λόγον καὶ τὴν ἀληθῆ ἐξήγησιν καὶ ὀρθότητα τῶν ὄσων ἢ «Νέα Ζωή» ἠύχῃθῃ νὰ διαγραφῶν ἐκ τοῦ βύχολογίου; Ἡ μήπως φρονεῖ ἢ συνάδελφος ὅτι μετὰ τὴν ἀποσιώπησιν τούτων, καὶ τὴν ἀνευ λόγου καὶ ἀποδείξεως ὑποστήριξιν πάντων, λύονται τὰ ζητήματα καὶ δὴ σήμερον ποῦ εἶνε ὁ αἰὼν τῆς ἀμφιβολίας, ἐξ ἧς πηγάζει ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία ἢ καταλήγουσα εἰς ἀπιστίαν;

Ἄν τοῦτο φρονῇ, εἰς τὴν «Νέα Ζωήν» ἄς ἐπιτραπῇ νὰ φρονῇ καὶ διακηρύττῃ μετὰ τοῦ θεπνεύστου Ἀποστόλου «ἀπεισάμεθα τὰ κρυπὰ τῆς ἐσχύνης, μὴ περιπατοῦντες ἐν πανουργίᾳ μηδὲ δολοῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τῇ φανερώσει τῆς ἀληθείας συνιστῶντες ἐκαστὸς πρὸς πᾶσαν συνειδήσιν ἀνθρώπων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» (Β' Κορινθ. δ' 2). Ἄν δὲ ὑπάρχωσι καὶ ὑπάρχουσιν ἀναμφιβόλως—ἐν ἀμαθείᾳ ἐπαναπαυόμενα καὶ προκατελημμένα συνειδήσεις, σκανδαλιζόμενα ἐκ τῆς ἐνώπιον Θεοῦ συστάσεως καὶ φανερώσεως τῆς ἀληθείας καὶ διὰ τὰς ὁποίας ὄφειλμεν νὰ κρούσωμεν

ὕπὸ τὸν μείζονα τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν, μὴ τυχὸν ἐνοχληθῶσι καὶ σκανδαλισθῶσι, τοιαύτην ὀφειλὴν δὲν ἔχομεν ἐκ τοῦ παραδείγματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων Του, οἱ ὅποιοι ὅσον ἐσκινδάλιζοντο οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ μετ' αὐτῶν προκατελιγμένοι διότι ὁ Χριστὸς ἐθεράπευε τὸ Σάββατον, καὶ διότι οἱ Ἀπόστολοι του ἐκήρυττον ἐν τῷ ὀνόματι Του, τόσον περισσοτέρας ἐνήργει ὁ Κύριος ἐν Σαββάτῳ θεραπείας καὶ τόσον ἐντονώτερον ἀπήντων οἱ Ἀπόστολοι: ὅτι « **Πεῖθοντες οὖν οὐ Θεῶ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις.** » (Πρξ. ε' 29), διδάσκοντες ἡμᾶς τοιοῦτοτρόπως ὅτι, οἱ ἀγνοῦντες ὀφείλουσι νὰ ἀνέλθωσι εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς ἀληθείας καὶ φωτισθῶσι καὶ εὐεργετηθῶσι καὶ ὅχι ἡ ἀλήθεια νὰ κτελλῆ καὶ σκοτισθῆ εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς ἀγνοίας καὶ κτελεῖται: ἐκεῖ ἐν ἀδικίᾳ (Ρωμ. α' 18). Καὶ ἀνέκδηξι οἱ τοιοῦτοι θὰ ἀνστατωθῶσι καὶ σκανδαλισθῶσι, ὡς συνέβη μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, τὸ ἐκ τῆς ἀληθείας προσωρινὸν τυχὸν σκάνδαλον εἶνε εἰς εὐλογία καὶ εὐεργεσίαν. Ὁ διαφωτισμὸς ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων εἶναι καθ' ἡμᾶς ἡ καλύτερῃ ὑπηρεσίᾳ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἄνευ αὐτοῦ, πῶς θὰ γίνουσι αἱ ποθηταὶ καὶ ἀνγκυαῖαι ἐκκλησιαστικαὶ μεταρρυθμίσεις, ἵνα χυθῆ νέα ζωὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν;

Διαφωνοῦμεν ριζικῶς πρὸς ἐκείνους, οἵτινες θέλουσι τὸν λαὸν ἀδίδακτον ἐν τῇ πίστει. Ὁ δυστυχησμένος αὐτὸς λαὸς παραμένων ἀδίδακτος ἐντῇ πίστει, διατρέχει τὸν μέγαν κίνδυνον νὰ γίνῃ λείψανον ἐχθροῦ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, διότι καθ' ἣν στιγμήν ἐκλαϊκεύονται αἱ ἐπιστήμαι, μόνον ἡ θρησκευτικὴ ἀλήθεια καὶ διαφώτισις τοῦ ἀρνείται, ἐπὶ τῇ προφάσει, νὰ μὴ σκανδαλισθῆ!!

« Οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεώς μας οἱ ἐπίφοβοι εἶνε οἱ ἠθικοί, ὅχι οἱ διανοητικοί. Φυβείται ἐκεῖνη μήπως πέσουν οἱ ἄνθρωποι εἰς ἀμαρτίας καὶ κατχοῦν ἀνίκαναι νὰ δεχθῶν τὸ θεῖον φῶς » βροντοφωνεῖ, Κωνσ. ὁ Καλλίνικος. Τὸ ἐκ τῆς πλάνης καὶ τοῦ φαύλου παραδείγματος καὶ βίου σκάνδαλον, τὸ δὴ γοῦν εἰς πτώσιν καὶ ἀποστασίαν καὶ ἀπώλειαν τὸν σκανδαλιζόμενον, εἶνε τὸ σκάνδαλον τὸ ὅποσον ὁ Κύριος ἡμῶν καταδικάζει εἰς Ματθ. ιη'. 4—10 καὶ τὸ ὅποσον τὸ « **Χρ. Φῶς** » ἐσφαλμένως ἀναφέρει καὶ ἐφαρμόζει εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς « **Νέας Ζωῆς** », κατηγοροῦν αὐτῆς ὅτι: διὰ τῆς προσαρμογῆς αὐτῆς πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀληθείας, « **θέλει νὰ ἀρῆσκη εἰς ἀνθρώπους !** », διότι ἰδοὺ ὅτι ἡ τοιαύτη ἡμῶν τακτικὴ ἀντὶ τῆς ἀρεσκείας ἢ εὐαρσεκείας ἀνθρώπων, προσεκόμισεν εἰς ἡμᾶς τὸ ἀντίθετον. Ἄλλ' ἄς ἐπαλέθωμεν εἰς τὸ ζήτημα διὰ τὸ ὅποσον ἠρωτήθημεν

καὶ ἀπὸ καθήκοντος ἀπηγγέσαμεν, εἰς τὸ 60—61 φύλλον τῆς « **Νέας Ζωῆς** » καὶ τὸ ὅποσον ἀπὸ ἀσημαντον παρεστάθη σημαντικώτατον καὶ ἡμεῖς ἕξιοι τοῦ ἐπὶ πυρᾷ θανάτου. Εἶνε δόγμα: Λίξα τῷ Θεῷ τὰ δόγματα τῆς πίστεως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν οἰνοῦμ. συνόδων ἐπαυσαν συζητούμενα ὡς τελείως καθορισθέντα. **Τὶ εἶνε λυσιπὼν;** Καὶ αἱ εὐχαὶ πρὸς τὴν λεγῶ κατὰ τὴν γέννησιν καὶ τὸ σαράντισμα, καὶ αἱ εὐχαὶ πρὸς κλητούμενον πρὸ τοῦ βάπτισματος εἰς οὐδὲν ἄλλα πατέρα τῆς Ἐκκλησίας ἀποδίδονται. Εἰδικῶς, αἱ εὐχαὶ, ἢ μᾶλλον ἐξορκισμοί, οἱ ἀναγιγνωσκόμενοι πρὸ τοῦ βάπτισματος, νῦν, κατ' ἀρχῆς ἀνεγινώσκοντο κατὰ τὸ βάπτισμα τῶν δαιμονιζομένων, ἔπειτα κατὰ τὸ βάπτισμα τῶν ἐθνικῶν καὶ τέλος κατὰ πᾶν βάπτισμα. Καὶ ἡ ἀπόταξις τοῦ Σατανᾶ καὶ οἱ ἐξορκισμοί, λέγει ὁ καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Ι. Λυοβουινιώτης ἐν τῇ συγγραφῇ αὐτοῦ « **Γὰ Μυστήρια τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξ ἀπόψεως δογματικῆς** » « **Ὁδὸν ἰποτελιῶν αἰσθητῶν τοῦ μυστηρίου σημαῖον κατὰ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν** » (σελίς 57).

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ ἀφοῦ δηλώσωμεν ὅτι, διὰ τὰ ἐν ταῖς στήλαις τῆς « **Νέας Ζωῆς** » ἐνυπογράφως δημοσιεύμενα, τὴν εὐθύνην φέρουσι οἱ ὑπογράφωντες, διὰ δὲ τὰ μηδεμίαν ὑπογραφήν φέροντα δημοσιεύματα, τὴν εὐθύνην ὑπέχει ἀκερσίαν ἢ Διεύθυνσις καὶ μόνον ἡ Διεύθυνσις αὐτῆς, ὡς ἐκ ταύτης προερχόμενα, τελειωτῶντες ἀδυνατοῦμεν νὰ μὴ ἐκφράσωμεν πρὸς τὴν συνάδελφον « **Χριστ. Φῶς** » ἕνα πικρὸν πλάστον, διότι ἐνῶ ἐπεριμέναμεν νὰ πῆ ἕνα καλὸν λόγον διὰ τὴν προσπάθειάν μας διὰ τὴν « **Ν. Ζωὴν** », μᾶς ἀρνείται καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου.

Ἐὰν εἴμεθα ἀμαθεῖς, μέθυσοι, ἀφρονότεροι ἰχθύος, κύμβαλον ἀλαλάζον, βιομήχανοι χαίμαλιων, ἱερεῖς μᾶλλον φυσικῆς τιнос θρησκείας, θὰ εἴμεθα κέρβεροι τῆς Ὀρθοδοξίας! Γιατὶ ὅχι; Παπᾶς ἐκδίδων περιοδικόν, τὸ ὅποσον ἐπανειλημμένως ὀνομάσθη « **ἔθνωφελές καὶ ἔθνωφελέστατον** » εἶναι ἐχθρὸς τῆς Ὀρθοδοξίας!

Η « **ΝΕΑ ΖΩΗ** »

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ

ΣΥΝΡΟΜΗΤΑΙ

Καὶ συστήνετε πάντοτε εἰς τοὺς φίλους σας τὸ περιοδικόν

« **ΝΕΑ ΖΩΗ** »

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Φίλιππαί μοι αἰδεσ. κ. Γ. Φραντζεσκάκη
Εἰς Βάμον Κρήτης

ΕΡΩΤΗΣΙΣ : Μὲ ἐνδιαφέρον βλέπω καὶ παρακολουθῶ εἰς τὴν «ΝΕΑΝ ΖΩΗΝ» Σας ὅσα λέγετε περὶ τῶν διαφόρων προσώπων, γεγονότων, συμβολισμῶν κ.λ.π. ὅτι ἔλα ἀφορῶσι τὸν Χριστόν, τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸ ἔργον του ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὅτι ἔλα εἶναι τύποι τοῦ Χριστοῦ καὶ μόνον. Ἐὰν τοῦτο ἀληθεύῃ — καὶ δὲν ἐννοῶ μὲ τοῦτο ὅτι ἀμφιβάλλω, — γεγονότα, πρόσωπα, θυσίαι, τελεταί, ἑορταί, τύποι, — κυρίως δὲ κατ' ἐξοχὴν αἱ ἐν τῷ Λευϊτικῷ λεπτομερεῖς καὶ ἀκατάληπτοι τελετουργικαί, ἑορτολογικαὶ καὶ λοιπαὶ τυπικαὶ διατάξεις τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Μωυσοῦς, πρέπει κατὰ τὴν ἀρχὴν Σας, νὰ εἶνε **ὅλα τύποι τοῦ Χριστοῦ**. Μοῦ ἔρχεται λοιπὸν νὰ εἶς ζητήσω τὴν χάριν νὰ μοι εἰπητε, ἐὰν δύνασθε νὰ ἐκθέσητε, κατὰ τίνα τρόπον, ἢ ὑπὸ ποίαν ἔποψιν, εἶναι τύποι τοῦ Χριστοῦ αἱ διάφοροι αὐταί, ὡς εἶπον, τυπικαὶ διατάξεις.

Ἐμέτερος
X

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ : Εἶπομεν εἰς προηγούμενα φύλλα τῆς «**Νέας Ζωῆς**» καὶ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν, ὅτι αἱ Γραφαὶ αὐταὶ μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ Νόμος δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ εἰκὼν τῶν δικτασομένων πραγμάτων, ἀλλὰ «**σκιά τῶν μελλόντων ἀγαθῶν**» (Ἐβρ. ι' 1, ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ Νόμῳ ἐγένοντο εἰς ἐκεῖνους εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθησαν «**τύποι**», καὶ ἐδόθησαν εἰς νοουθεσίαν ἡμῶν (Α' Κορινθ. ι' 6-11), καὶ ὅτι ἔλα, οὐδὲν ἄλλο ὑποτυποῦσι καὶ ἐξικονίζουσιν εἰ μὴ τὴν ζωὴν, τὰ παθήματα, τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὰς μετὰ ταῦτα δόξας (Α' Πέτρ. α' 11). Κατὰ συνέπειαν καὶ αἱ θυσίαι, τελεταί, ἑορταί καὶ λοιπαὶ τυπολογικαὶ διατάξεις εἰς ὅλην τὴν Πεντάτευχον — κυρίως δὲ καὶ κατ' ἐξοχὴν, ὡς γράφετε, εἰς τὸ Λευϊτικόν, — δὲν δύναται ν' ἀποτελῶσιν ἐξίχρεσιν τοῦ γενικοῦ αὐτοῦ κανόνος. Τὸ νὰ ἐκθέσωμεν ἐν λεπτομερείᾳ τινὲς τρόπων καὶ ὑπὸ ποίαν ἔποψιν ταῦτα εἰκονίζουσι τὸν Χριστόν τὴν σωτηρίαν καὶ βασιλείαν Αὐτοῦ ἐν παντί, ἢ ἀπότηται νὰ ἀφιερῶσωμεν ἀποκλειστικῶς ὀλοκλήρους ἐκ δόσεις τῆς «**Νέας Ζωῆς**» πρὸς τοῦτο. Ἄλλ' ἐξ' ἄλλου ὁ ἐρωτῶν δὲν ὀρίζει ποίων ἐκ τῶν θυσιῶν, τελετῶν, ἑορτῶν κλπ. τύπων θέλει νὰ ἔχη τὴν ἐννοίαν ἢ σημασίαν, εἴτε ἐκ τῶν ἐν τῷ Λευϊτικῷ, εἴτε ἐκ τῶν εἰς τὰ ἄλλα 4 βιβλία τῆς Πεντατεύχου. Ἐπειδὴ ἐν τούτοις τονίζει — κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν τὰ ἐν τῷ Λευϊτικῷ, ἀπαραίτητον ἐφάνη καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ

ἐκθέσωμεν ἐν αὐστηροτάτῃ περιλήψει τὸν σκοπὸν καὶ τὴν πνευματικὴν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα τῶν ἐν τῷ Λευϊτικῷ θυσιῶν, ἑορτῶν, τελετῶν κλπ. καθ' ὅσον αἱ δυνάμεις καὶ γνώσεις ἡμῶν ἐπιτρέπουσι καὶ βοηθοῦσιν εἰς τοῦτο, παρέχοντες μόνον νύξεις καὶ ἀφήνοντες εἰς ἱκανωτέρους ἡμῶν τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἀτελειῶν, ἢ τὴν διάρθρωσιν τῶν ἐσφαλμένως τυχόν ἐκτιθεμένων, τὰς ὁποίας προθύμως καὶ εὐχαρίστως θὰ ἀναγράψωμεν εἰς τὰς στήλας μας.

Τὸ πολύτιμον αὐτὸ βιβλίον — τὸ Λευϊτικὸν δηλ. εὐδοῖα ἀνὰ πᾶσαν αὐτοῦ σελίδα καὶ γραμμὴν **Χριστόν**. Ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ ὁμιλεῖ πρὸς τὸν λαὸν. Αὐτοῦ ἐκ τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου, γνωρίζων αὐτῷ ὅτι προσήκει εἰς τὴν ἀγιότητα Αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐνώπιον Αὐτοῦ προσέλευσιν καὶ λατρείαν Αὐτοῦ. Διὰ πάντα χριστιανὸν ἐπίσης διανοίγει καὶ διακηρύττει ἀκριδῶς τὴν αὐτὴν ἀλήθειαν. Οὐδὲ μία κἂν λέξις τοῦ ἀρχαίου καὶ θαυμασίου αὐτοῦ βιβλίου εἶνε δι' ἡμᾶς ὡς χριστιανὸς ἀπρηχαιωμένη. Γράφεται «**ΧΡΙΣΤΟΝ**» εἰς πᾶσαν θυσίαν, εἰς πᾶσαν ἑορτήν, εἰς πᾶσαν τελετήν, εἰς πᾶν ἔνδυμα, εἰς πᾶν σκεθὸς τοῦ Ναοῦ, εἰς πᾶσαν ἡμέραν, εἰς πᾶν, — ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀντικείμενον — (ἐξαιρέσει τῆς ζύμης), καὶ τὸ βιβλίον αὐτὸ παραμένει ἡ δικρκῆς καὶ αἰωνία τοῦ Θεοῦ ὑπόδειξις διὰ τὴν εἰς Αὐτὸν προσέλευσιν καὶ λατρείαν. Ἡ μεγάλη καὶ σταθερὰ αὐτοῦ διακήρυξις εἶνε ἡ **ΘΕΣΙΑ** (τοῦ Χριστοῦ) ὡς ἡ **Θάσις**, καὶ ἡ **ΙΕΡΩΣΥΝΗ** Αὐτοῦ ὡς τὸ **μέσον**, τῆς διανοίξεως τῆς ὁδοῦ διὰ τὸν Θεόν. Ἐπομένως ἡ πρὸς αὐτὸν λέξις, ἢ κλεις τοῦ βιβλίου, εἶνε **ΑΓΙΩΣΥΝΗ**, ἀπαντῶσα 87 φορές εἰς ὅλον τὸ βιβλίον, μὲ συνθηματικὸν οὕτως εἶπαιν ἐδάφιον τὸ εἰς τὸ Λευϊτ. ιθ'. 2 «**Ἅγιοι γίνεσθε**» κλπ.» Ἀφ' ἑτέρου, ὡς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀγιότητα, καὶ εἰς ἐκθεσιν καὶ ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, αἱ λέξεις **ἀμαρτία** καὶ **ἀκαθαρσία** (ὑπὸ διαφόρους μορφάς) ἀπαντῶσιν ἐν τῷ Λευϊτικῷ 194 φορές. Ἡ θεραπεία λοιπὸν τῆς τοικύτης καταστάσεως καὶ ἀνάγκης τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου ἐνδείκνυται ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ἐν τῇ ἐννοίᾳ καὶ δυνάμει τῆς θυσίας, δι' ἣς αἴρεται ἡ ἀμαρτωλότης αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς φέρεται ἐν ἐπικοινωνίᾳ πρὸς τὸν Θεόν. Ἐν συνόψει, τὸ Λευϊτικὸν εἶνε **αὐτὸ αὐτοῦσιαν τὸ εὐαγγέλιον** ἐν τύποις.

Μελετώντες ἐπὶ τῶν ἐνδεικνυμένων ἐν τῷ Λευϊτικῷ θυσιῶν, ὡς τοῦ τυπικοῦ ἀντιδότη καὶ ἀντιλήτρου ἀπὸ τοῦ κακοῦ ἢ τῆς ἀμαρτίας, ἀνάγκη νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν μας εἰς τὰς πρὸς ὁσμὴν **εὐωδίας προσφορᾶς** καὶ εἰς τὰς **μὴ τοικύτας**. Αἱ πρῶται ὑποτυποῦσι τὸ εὐπρόσδεκτον τῆς ἀξίας τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ εἶνε θυσίαι **ἐξελκαστή** καὶ ἡ ἀντιλυτρωτικαί, ὡς ὑπεμφαίνουσαι ὅτι ἡ ἀγιότης τοῦ Θεοῦ ἀπαιτεῖ, ὅχι ἀ-

πλὴς τὸ νὰ μὴ ἔχωμεν ὑποπέσει καὶ διαπράξει οὐδεμίαν ἁμαρτίαν ἀλλὰ τὴν ἀνάγκην νὰ ἔχωμεν σκεφθῆ καὶ ἐργασθῆ πᾶν τὸ ἀγαθόν. Ἐντεῦθεν, ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀδυνάτῃ καὶ ἀπολωλιτῇ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καταστάσει οὗτος γίνεται εὐπρόσδεκτος τῷ Θεῷ, διὰ τοῦ εὐπρόσδεκτου τῶν τελειοτήτων τοῦ Χριστοῦ. (βρα Ἐφεσ. α' 6). Αἱ δεῦτεραι, δηλαδὴ αἱ μὴ εἰς ὄσμην εὐωδίας προσφορᾶί, ὑποτυποῦσι τὴν ὄλην τοῦ ἀνθρώπου ἀνχιότητα, ἀναλαμβάνομένην ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὅστις δυνάμει τῆς μέχρι θανάτου ὑπακοῆς καὶ εὐαρεσκείας εἰς τὸν Πατέρα, ἐγένετο εὐπρόσδεκτος ὡς ὁ μόνος συνήγορος, ἀντικαταστάτης καὶ τὸ ἀντίλυτρον τῆς ἔνεκα τῆς ἁμαρτίας ἀπολεσθείσης ἀνθρωπότητος· ἐγένετο εἰς τὸν ἁμαρτωλὸν Σωτῆρ καὶ Λυτρωτῆς ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Πλὴν ἄς ἐπιχειρήσωμεν τὴν ἐν συντομίᾳ ἐξέτασιν τῶν θυσιαῶν αὐτῶν πρῶτον, λαμβάνοντες μίαν ἐκστὴν ἰδιαιτέρως.

Α' ***Ἡ θυσία τοῦ ὀλοκαυτώματος** (κεφ. α'.) ὑποτυποῦσα τὸν Χριστὸν, προσενεγκόντα ἑαυτὸν τῷ Θεῷ, ἁμωμον, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ νὰ συμμορφῶται πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη καὶ μέχρι θανάτου. Εἶνε θυσία ἐξιλεωτικὴ καὶ ἀντικαταστατικὴ καθ' ὅσον οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἔσχε ποτὲ τὴν τοιαύτην διὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ διότι ὁ Θεὸς θεωρεῖ τὸν Χριστὸν ἀντικαταστάτην τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ αὐτὸν ἐν τῷ Χριστῷ (Ἴδε ἐδάφ. 4) καὶ Ἐβρ. θ' 11—14. ι' 5—7 ψαλμ. λθ' 6—8 Φιλιπ. 6'. 8.

Β') ***Ἡ εἰς ἀλείφτων προσφορᾶ** (κεφ. 6') ὁ Χριστὸς ἐν ταῖς τελειότησιν αὐτοῦ ὡς ἀνθρώπου, κριθέντος καὶ δοκιμασθέντος διὰ παθημάτων, καὶ ἄροτος καὶ τροφή τοῦ λαοῦ Του (βρα Λευτ. ζ' 9, 10 Ἰωάν. στ' 33—35 ιβ' 24). Ἡ **σεμίδαλις** ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀριότητος καὶ ἰσορροπίας τῶν τελειοτήτων αὐτοῦ (ἀνευ ὀρίων, μηδὲν ἔχουσα τὸν ἀκανόνιστον). Τὸ **πῦρ** εἰκονίζει τὰ δι' ὧν ἐκρίθη καὶ ἐδοκιμάσθη παθήματα. Τὸ **λιθάνιον** τὴν εὐωδίαν ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῆς ζωῆς αὐτοῦ παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ **ἐλλειψίς ζύμης** (ἄζυμος) τὸ ἀνεμάρτητον καὶ ἀδιάφθορον αὐτοῦ.

Γ') ***Ἡ εἰρηνικὴ προσφορᾶ** (κεφ. γ') εἶνε τύπος τοῦ Χριστοῦ, ὅστις εἶναι ἡ εἰρήνη ἡμῶν (Ἐφεσ. 6' 14). Ὅχι, δηλαδὴ, τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ ὡς εἰρηνεύσαντος ἢ ὡς εἰρηνοποιοῦ, ἀλλ' ὡς αὐτοῦ ἐν ἡμῖν ἀποτελοῦντος τὴν εἰρήνην ἡμῶν. Ὅχι ὡς ἐν τῷ ὀλοκαυτώματι, ὡς ὁ Χριστὸς ἀπολαύεται παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὡς ἀπολαύεται παρὰ τοῦ ἐν ἐπικοινωνίᾳ πρὸς τὸν Θεόν, πιστεύοντος καὶ λατρεύοντος πιστοῦ. Ἐπομένως ἡ εἰρηνικὴ προσφορᾶ παρίσταται χρησιμεύουσα ὡς τροφή καὶ εὐωχία εἰς τοὺς ἱερεῖς,

ἰδίως τὸ **στῆθος** (τύπος τῶν συναισθημάτων καὶ διαθέσεως) καὶ ὁ ὦμος (τύπος τῆς δυνάμεως). Καὶ εἶνε ἀκριβῶς ταῦτα ἐφ' ὧν καὶ ἡμεῖς (Α' 6'. 9) ἐντρυφῶμεν καὶ ἐνισχυόμεθα ἐν τῇ μετὰ τοῦ Πατρὸς ἐπικοινωνίᾳ καὶ τῇ καθημερινῇ ἡμῶν ζωῇ. Ὁ λόγος δὲ οὗτος εἶνε δι' ὃν ἡ εἰρηνικὴ προσφορᾶ καθίσταται **εὐχρηστέριος προσφορᾶ**. Ἴδε ζ'. 11, 12.

Αἱ ἀνωτέρω θυσίαι καὶ προσφοραὶ εἶνε αἱ εἰς ὄσμην εὐωδίας τοιαῦται, διότι ἐν αὐταῖς, αἱ τελειότητες τῆς Μεγάλης προσφορᾶς, τοῦ Χριστοῦ, τηροῦνται ὑπ' ὄψιν. Τώρα ἄς ἐλθωμεν εἰς τὰς μὴ τοιαύτας ἢ τὰς περὶ ἁμαρτίας προσφορᾶς. Καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη παρατηροῦμεν ὅτι, ὅτι ἀκόμη τοιζέται, εἶνε αἱ τελειότητες τοῦ **Προσφερομένου**. Ἀλλ' αὐταί, ἐν ταῖς περὶ ἁμαρτίας προσφοραῖς, ἐπιφορτίζονται, οὕτως εἰπεῖν, μὲ τὴν παρὰ τοῦ προσφερομένου φερομένην, ἢ βασταζομένην ἀνθρωπίνην ἐνοχλήν—βρα Ἡσα. νγ'. 5. 6 Β'. Κορινθ. ε'. 21. Α'. Πέτρ. 6'. 24. Σημειωτέον ὅτι αἱ περὶ ἁμαρτίας ὀρίζονται καὶ ὡς **πικραβύσεως προσφορᾶί**.

Δ'. **Προσφορᾶί περὶ ἁμαρτίας**. Αὐταὶ ἀναφέρονται εἰς ἁμαρτίας μᾶλλον ἀμέσως κατὰ τοῦ Θεοῦ ἐργασθείσας καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἢ κατὰ τοῦ πλησίον ἡμῶν βλάβη δὲν ἔχει τόσον σχέσιν. Αὐταὶ **ἐξιλεωτικαί, ἀντικαταστατικαὶ καὶ ἀποτελεσματικαί**. (Ἴδε Λευτ. 6' 12, 29, 35). Ἀφορῶσι τὴν ἄρσιν τῆς ἐνοχλῆς, δι' ἀντιπροσωπευτικῶν ἢ ὑποκαταστάτων παθημάτων,—(Ἴδε Ρωμ. γ'. 23—26 Α. Πέτρ. γ'. 18 Β'. Κορινθ. ε'. 21.

Ε'. **Αἱ περὶ πικραβύσεως προσφορᾶί**. Αὐταὶ ἀναφέρονται πρωτίστως εἰς ἀδικήματα διαπραχθέντα κατὰ τῶν ὁμοίων μας ἀνθρώπων. Καὶ ὅμως καὶ εἰς ταύτας ἀκόμη ἡ ἁμαρτία θεωρεῖται γενομένη κατὰ τοῦ Θεοῦ, τὰ πλάσματα τοῦ ὁποίου ἡδικήθησαν (Ἴδε Φαλμ. ν'). Ὁ ἀνθρώπος νομίζει ὅτι τὸ ἐν τῷ ψαλμῷ ἀναφερόμενον ἁμάρτημα ἐγένετο μᾶλλον κατὰ τοῦ Οὐραίου καὶ οὐχὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ.

Τώρα ὁ ἐνδιαφερόμενος ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας διὰ τὴν πλήρη κατανόησιν ἐκάστης τῶν ἐν τοῖς κεφαλ. α'.—στ' ἀναφερομένων προσφορῶν ἀνάγκη νὰ στρέψῃ εἰς τὸν εἰς κεφαλ. στ'. καὶ ζ'. ἐκτιθέμενον **Νόμον** τῶν προσφορῶν αὐτῶν, καὶ ἐξετάσῃ αὐτὰς ὡς σχετιζόμενας διατάξεις.

ΣΤ'. ***Ὁ τύπος τῆς ἀφιέρωσης ἢ καθιέρωσης**. (κεφαλ. η'.—θ'. 24). Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν νὰ μελετήσωσιν ἐπιμελῶς ἐπίσης τὰ ἐν Ἐξόδῳ κη'. 41 μέχρι κθ'. Ὅτι ἐν τῷ τύπῳ τούτῳ καταφαίνεται εἶνε :

1) Ὅτι οἱ ἱερεῖς δὲν ἀφιέρωσαν ἢ καθιέρωσαν

αὐτοὶ ἐκυτοῦς. Τοῦτο τονίζεται καὶ εἰς Φιλιπ. 6'. 13 Ρωμ. ζ'. 15—22. Τὸ πᾶν εἰς τὸν τύπον τῆς καθιερώσεως τοῦ Ἀαρὼν καὶ τῶν υἱῶν του ἐγένετο παρὰ τοῦ Μωϋσέως (τύπου τοῦ Χριστοῦ) ἐνεργου-τος παρὰ τοῦ Θεοῦ. Οὗτοι ἀπλῶς **πκρέστησαν** ἐ-αυτοὺς ἐν τάξει. Τὸ ὑπόλοιπον ἀπόκειται εἰς τὸν Θεὸν νὰ καθιερώσῃ καὶ χρησιμοποιήσῃ ἕκαστον ὡς Αὐτὸς δοῦλεται, ἴδε Ρωμ. στ'. 13 ιβ'. 1.

2) Ἡ ἐν τάξει καὶ προσήκουσα αὐτῶν (τῶν τῆς Π. Διαθήκης ἱερέων) πκράστιας ἐγένετο διὰ **θυσίας, πλουσίμου ἢ κθχρισμοῦ αὐτῶν, διὰ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ αἵματος ἐφ' ὄλων τῶν μελῶν των** (εἰς δὴ λωσιν ὅτι δὲν ἀνήκουσι: πλεον εἰς ἑαυτοὺς) **διὰ τῆς ἐπικλήψεως εἰτα αὐ-τῶν διὰ τοῦ χριστηρίου ἐλπίου,** (τύπου τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, παρὰ τοῦ ὁποίου οἱ καθιε-ρούμενοι θὰ διέπωνται) **καὶ τῆς πληρώσεως τῶν χειρῶν των διὰ προσφορῶν,** (εἰς ἔνδειξιν ὅτι οἱ παρὰ Θεοῦ καθιερούμενοι τὰ ἐν ταῖς χερσίν αὐ-τῶν θεωροῦσιν ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν Κύριον, καὶ ἀποδίδουσιν αὐτὰ εἰς δόξαν Αὐτοῦ, κρίνοντας ἑαυ-τοὺς ἀπλοῦς οἰκονόμους τῶν μεγάλων Αὐτοῦ χρι-των καὶ εὐλογιῶν.

Ζ'. Ἐβλῶμεν ἤδη εἰς τὸν ἱστορικὸν τύπον τοῦ **ξένο** πυρός, τὸ ὁποῖον οἱ καθιερωθέντες υἱοὶ τοῦ Ἀαρὼν προσέφερον (κεφαλ. ι') κατὰ τὴν ἐνώ-πιον Κυρίου ὑπηρεσίαν καὶ λατρείαν των. Ἐν αὐ-τῷ διακηρύσσεται καὶ καταδικάζεται :

α'. Ἡ ἰδιόβουλος καὶ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τοῦ μό-νου ἁρμοδίου γνώμονος καὶ κανόνος, τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐνέργεια καὶ πολιτεία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ λατρείᾳ τοῦ Κυρίου (Ἰωάν. ιγ'. 8).

β'. Τὰ σκρικὰ μέσα πρὸς ἀνάδειξιν ἡμῶν καὶ ἐπίδειξιν ἡμῶν ἀντὶ τῆς θείας δυνάμεως.

Η'. Ἡ **λέπρα** (κεφαλ. ιγ'. κλπ.) τύπος τῆς ἁμαρτίας, καθόσον αὕτη εἶνε ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς :

α') Βδελυκτῆ καὶ ἀποστροφῆν ἐμποιοῦσα.

β') ἀνίατος δ' ἀνθρωπίνης δεξιότητις καὶ σο-φίας.

γ') μικρὰ κατὰ τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ἐμφάνισιν, ἀλλὰ καταλαμβάνουσα καὶ καλύπτουσα τελικῶς δ-λόκληρον τὸ σῶμα.

δ') ἐπιφέρουσα τὸν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν κε-καθαρμένων Αὐτοῦ ἁγίων ἀπόχωρισμὸν (δρα ιγ'. 44—46).

Παρατηρητέον εἰς τὸν τύπον αὐτὸν τῆς σωτη-ρίας, ὅτι ὁ λεπρὸς οὐδὲν πράττει καὶ οὐδὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ πράξῃ διὰ τὴν θεραπείαν ἢ σωτηρίαν του. τοῦτο πράττει ἀφ' οὗ καθαρῶσθῃ καὶ σῶθῃ (ιδ'. 8)

Ὅτι ὁ Ἱερεὺς παρατηρεῖ εἶνε ἂν ἡ λέ-πρα ἐξηπλώθῃ καὶ ἐσκέπασεν ὅλην τὴν σάρκα τοῦ

λεπροῦ ἂν τοῦτο ἐγινε **δικηρύττεν αὐτὸν κθχρὸν** (ἔδαφ. 13.) Εἶνε ἀπόδειξις ὅτι ὁ ὄργανι-σμός εἶνε ὑγιής, ὅτι ἀντέδρασε καὶ ἐξωτερικεῦσε τὸ νόσημα. Ὅταν ὁ ἄμκρτωλὸς ἀναγνωρίζῃ ἑαυτὸν τελειῶς ἀκάθαρτον καὶ ἐξομολογεῖται τοῦτο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τότε ὁ Θεὸς προσδέχεται καὶ κρίνει αὐ-τὸν καθαρὸν. Ὅταν ὁ ἄσωτος υἱὸς ἀνεγνώρισεν τὴν πλήρη ἀπώλειάν του, τότε ὁ Πατήρ προσεδέχθη καὶ ἐνέδυσεν αὐτὸν τὴν στολὴν τῆς ἀγνότητος, τὴν στο-λὴν τὴν πρώτην, ἴδε καὶ ψαλμ. λα'. 2 — 5. Τὴν στιγμὴν ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο εἰς τὸν ὄρ-γανισμόν του ζῶν κρέας ἐκηρύττετο καὶ πάλιν ἀκά-θαρτος. Πᾶσα ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀξίωσις ἡμῶν ὡς ἐναρέτων καὶ ἀγαθῶν εἶνε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου **«ρυ-πρὸν ἱμάτιον.** (Ἦσα. 53'. 6, Φιλιπ. γ'. 9).

Θ'. Ὁ **νόμος τοῦ κθχρισμοῦ τοῦ λε-προῦ** (κεφ. ιδ'. κλπ.) Ἡ ἀναγνώρισις ἑαυτῶν καὶ ἡ ὁμολογία ὡς ἀκαθάρτων καὶ ἀνεξίτων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀκόμη καὶ ἡ κατὰ κόσμον ἠθικὴ ἡ-μῶν ὑπόστασις καὶ δικαιοσύνη, δὲν ἀποτελοῦν ὅ,τι ὁ Θεὸς ἐννοεῖ σωτηρίαν

Σωτηρία ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ καρποῦ αὐτῆς τοῦ θανάτου, ἐπετελέσθη καὶ προσγίνεται διὰ τοῦ αἵματος, διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀ-ναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. **«Μὲ αἷμα κθχρι-ζονται τὰ πάντα κατὰ τὸν νόμον, καὶ χω-ρὶς αἵματος δὲν γίνεται ἄφεσις»** Ἔδρ. θ'. 22. **«Ἐὰν δὲ ὁ Χριστὸς οὐκ ἀνέστη, μκτικὴ ἡμῶν ἡ πίστις»**. Α'. Κορνθ. ιε'. 17. Ἡ βουλῆ, αὕτη τοῦ Κυρίου ὁποτυποῦται ἐν τῷ νόμῳ διὰ τῆς σφαγῆς καθαροῦ πτηνοῦ καὶ τῆς ἐμβύψσεως ἐτέρου καθαροῦ πτηνοῦ ἐν τῷ αἵματι καὶ ἀπολύσεως αὐτοῦ ζῶντος εἰς τὸν ἀέρα (ἔδαφ. 1—7). Τὰ δύο πτηνὰ ἐκ-προσωποῦσι τὰς δύο ἀπόψεις τῆς σωτηρίας, καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας. **«Ὁς πκρεδόθη διὰ τὰ πκρατώματα ἡμῶν καὶ ἡγέρθη διὰ τὴν δι-κτίωσιν ἡμῶν»** Ρωμ. 8'. 25.

Ι'. Ἡ **μεγάλῃ ἡμέρα τοῦ ἐξελκισμοῦ.** (κεφ. ιστ') Ἡ μεγάλη αὕτη ἡμέρα εἶνε τύπος τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας ἐν Χριστῷ, εἰκονίζουσα καὶ καλύπτουσα ὅλην τὴν περίσδον τὴν ἀπὸ τῆς ἐ-νανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ, μέχρι τῆς παντελοῦς ἐκ-τῆς γῆς ἄρσεως τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀποκαταστά-σεως τῶν πάντων εἰς κατάστασιν τελειότητος ὡς ἐν ἀρχῇ (Πράξ. γ'. 21). Ὁ Μόσχος, ὁ θυσιαζόμενος τράγος, ὁ ἀπολυόμενος τράγος, ὁ Ἱερεὺς κλπ εἶνε ὅλα τύποι τῶν διαφόρων φάσεων τοῦ ἔργου καὶ τῆς οἰκονομίας τῆς ἀπολυτρώσεως. Ὁ Μόσχος εἶνε ὁ τύ-πος τῆς θυσίας, ὁ Ἀρχιερεὺς τύπος τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ (δρα Λουκ. ιε'. 23, 27, 30). Ἡ θυ-σία τοῦ Μόσχου πρὸ τῆς θυσίας καὶ προσφορᾶς

διὰ τὴν ἁμαρτιαν(ἔδαφ.15, 16, Α΄.Ἰωάν. 6΄.2) ὡς καὶ ἡ μεγάλη στολὴ τοῦ Ἀρχιερέως τὴν ὁποίαν οὗτος ἐξεδύετο εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας καὶ ἐνεδύετο καθάραν στολὴν ὀπηρεσίας, εἶνε τύποι τῆς μεγάλης θυσίας ὄλων τῶν θείων ιδιοτήτων καὶ τοῦ οὐρανοῦ μεγαλείου ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐκένωσεν Ἐαυτὸν ὁ Χριστός, λαβὼν δούλου μορφήν καὶ εὐρεθεὶς ἐν σχήματι ἀνθρώπου, ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν μέχρι θανάτου (Ἴδε Φιλίπ. 6΄. 7). Διὰ τὴν «ἀγιασῆ», τὸν λαὸν διὰ τῆς θυσίας ἑαυτοῦ, ἔπρεπε πρῶτον νὰ ἀγιασῆ καὶ νὰ καθιερώσῃ Ἐαυτὸν διὰ τῆς πρώτης μεγάλης Του θυσίας, τῆς πλήρους κενώσεως Ἐαυτοῦ ἀπὸ ὄλων τῶν ιδιοτήτων, δυνάμεων καὶ ἀξιωματίων τῆς οὐρανιας Αὐτοῦ λαμπρότητος καὶ δόξης. «Καὶ ὑπὲρ αὐτῶν Ἐγὼ ἀγιαζῶ ἑμυαυτὸν» (Ἰωάν. 13΄. 19). Εἰς 13 ἀνέρχονται τὰ πρὸ ἢ μετὰ τῆς θυσίας τοῦ μέσχαου καὶ τοῦ τράγου θυσιαζόμενα ζῶα ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἡμέρας τοῦ Ἐξιλασμοῦ, τὰ ὁποῖα ὑποτυποῦσι τὰς θυσιασθείσας παρ' Αὐτοῦ προανθρώπινους ιδιότητάς του.

Μετὰ τὴν πρώτην αὐτὴν καθιερωτήριον θυσίαν, ἀκολουθεῖ «ἡ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ» θυσία τοῦ τράγου, ἡμῖς εἶνε «προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας» ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου (Ἰρα Λευίτ. 15, 16, Α΄. Ἰωάν. 6΄. 2) τύπος τοῦ Μεγάλου ἔργου τῆς ὑπὲρ τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου κατατεθείσης ζωῆς τοῦ Χριστοῦ (Ἰωάν. στ΄. 33, 51). Τὸ αἷμα τοῦ τε μέσχαου καὶ τοῦ τράγου, ὡς τύπος τῆς αὐτῆς ζωῆς, εἰσήγετο εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἀντίτυπα τῶν οὐρανῶν. (Ἴδε Ἐβρ. Ἐβρ. θ΄. 25—26.)

Μετὰ τὸ ὡς ἄνω ἔργον ἀκολουθεῖ ἡ συμπλήρωσις οὗτοῦ διὰ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἄλλου τράγου ΖΩΝΤΟΣ, ὁ ὁποῖος «αἶρει τὰς ἁμαρτίας ὄλου τοῦ λαοῦ, φέρων αὐτάς εἰς ἔρημον ἐνθα οὐδεὶς θὰ ἴδῃ αὐτάς πλέον» (Ἦσα νγ΄. 5, 6). Τοῦτο γίνεται εἰς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας τοῦ Ἐξιλασμοῦ καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ Ἀρχιερέως ἀπὸ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὁπότε ὁ Ἀρχιερεὺς ἠὲλόγει τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης τεταπεινωμένος ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ καὶ πενθῶν, ἐγείρεται καὶ ἀλαλάζει καὶ δοξάζει τὸν Κύριον (Ἰρα Λευίτ. θ΄. 23, 24, 1στ΄. 18—22). Ἦδη σύμπασα ἡ κτίσις στενάζει καὶ ὀδύνηται ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας, ἀφ' ἧς ἡ πλήρης καὶ τελεία σωτηρία τοῦ κόσμου θὰ ἐπιτελεσθῇ ὑπὸ τοῦ ΖΩΝΤΟΣ Λυτρωτοῦ, «Ὅταν οὗτος φανῇ ἐκ δευτέρου διὰ σωτηρίαν» (Ἐβρ. θ΄. 28). Τὴν ἄρσιν τῆς ἀρᾶς ἀκολουθεῖ ἀμέσως ἡ μεγάλη «Σάλπιγξ» τοῦ Ἰωβιλαίου, ἐξαγγέλλουσα ἄφρον, ἐλευθερίαν, εὐτυχίαν, χαρὰν ἐφ' ὄλης τῆς γῆς—Ἰρα Λευίτ. κε΄. 9—14 ἡτις εἶνε ὁ Μέγας Ἀντιτυπικὸς Σαββατισμὸς τῆς ἀναπαύσεως διὰ τὸν κόσμον. Ἐβρ. δ΄. 9—11.

ΙΑ΄. Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὴν σύντομον ἐξέτασιν ἑπτὰ μεγάλων τύπων, οἵτινες ὀνομάζονται «ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ» (κεφ. κγ΄.) Αὐταὶ εἶνε προφητικαὶ ὑποτυπώσεις, ἡ τυπικαὶ προφηταὶ ΕΠΤΑ μεγάλων γεγονότων ἐν τῷ κόσμῳ (τὸν ὁποῖον εἰκονίζει ὁ Ἰσραὴλ) καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε μεγάλα ἐνώπιον Κυρίου, καθ' ὅ αἷτια μεγάλων συνεπειῶν διὰ τὰς τύχας τοῦ κόσμου καὶ ἄρχοντας, διὰ τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ γεγονότος τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου τοῦ κόσμου Λυτρωτοῦ καὶ Κυρίου. Σημειώσατε ὅτι τὰ τρία (3) πρῶτα ἔδαφ. τοῦ κγ΄. κεφαλ. δὲν ἀναφέρονται εἰς τὰς ἑορτάς, ἀλλὰ παραφυλάττουσιν, εὐτως εἰπεῖν, τὸ Σάββατον, ἀπὸ πάσης πρὸς τὰς ἑορτάς ἀναμίξεως καὶ συγχύσεως. Αἱ ἑορταὶ ἄρχονται ἀπὸ τοῦ 4ου ἔδαφίου.

1) Ἡ Ἐορτὴ τοῦ Πάσχα. κγ΄. 4, 5. Ἡ ἑορτὴ αὕτη εἶνε ἀναμνηστικὴ τῆς διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σφαγέντος Ἀρνίου ἀπολυτρώσεως τοῦ τυπικοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου καὶ τῆς διαβάσεως αὐτοῦ εἰς κατὰστασιν ἐλπίδος ἀνακτήσεως καὶ εἰσόδου εἰς τὴν ἀπολεσθεῖσαν καὶ ἀρχικῶς ὑποσχεθεῖσαν γῆν (Ἐξῆδ. 16΄.). Εἶνε τύπος τῆς διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου ἀπολυτρώσεως τοῦ σύμπαντος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου γεγονότος στηρίζονται ἅλοι αἱ ἀκολουθεῖσαι ἐδλογίαι καὶ τύπος τῆς δι' Αὐτοῦ ἐπανόδου ἡμῶν εἰς τὴν πρώτην ἡμῶν τελειότητα ἐξ ἧς ἡ ἁμαρτία ἐστέρησεν ἡμᾶς.—Α΄. Κορνθ. ε΄. 7 Ἰωάν. 16΄. 24 Ἐβρ. 10΄. 22.

2) Ἡ Ἐορτὴ τῶν ἄζύμων. κγ΄. σ. 8. Ἡ ζύμη πάντοτε καὶ πανταχοῦ τῶν Γραφῶν εἶνε τύπος τοῦ κακοῦ ἐνεργοῦντος ὑπούλως καὶ ἀφανῶς. (Ἰρα Ἐξῆδ. 16΄. 15, Λευίτ. β΄. 15, Ματθ. 1στ΄. 6—12, Λουκ. 13΄. 1, Α΄. Κορνθ. ε΄. 6—8). Ἐν τῇ παρόντι τύπῳ ἡ θεία οἰκονομία εἶνε ὑπερόχως διδασκτικὴ πρῶτον ἀπολύτρωσις διὰ Χριστοῦ, ἀκαλούθως, ἄζυμος, ἁγία, ἀμωμος πολιτεία καὶ ζωή.—Α΄. Κορνθ. ε΄. 6—8 Β΄. Κορνθ. 5΄. 1 Γαλατ. ε΄. 7—9.

3) Ἡ Ἐορτὴ τῶν ἀπρχῶν ἢ πρωτοκαρπίων κγ΄. 10—14. Τύπος τῆς ἀναστάσεως — πρῶτον τοῦ Χριστοῦ. «Ὁ Χριστὸς ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν ἐγένετο ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων» (Α΄ Κορνθ. 1ε΄. 20, 23). Ἐπειτα τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ Αὐτοῦ (Α΄ Κορνθ. 1ε΄. Α. Θεσσαλ. δ΄. 13—18). Τὸ πρῶτον δρᾶγμα τῶν ἀρχῶν τοῦ θερισμοῦ ἦτο προάγγελος καὶ ἐγγύησις τοῦ ἀκολουθοῦντος γενικοῦ θερισμοῦ, τύπου τῆς κοινῆς ἀναστάσεως. Τὸ δρᾶγμα τοῦτο ἔπρεπε νὰ φερθῇ καὶ κινήθῃ ἐνώπιον Κυρίου ὑπὲρ τοῦ λαοῦ «ΤΗΝ ΕΠΑΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ» (Λευίτ. κγ΄. 11), τὴν ἡμέραν τὴν ὁποῖαν καλοῦμεν σήμερον Κυριακὴν, εἰς ἀναμνησιν τῆς ἀναστάσεως τῆς πρώτης Ἀπρχῆς τῶν κεκοιμημένων—τοῦ Χριστοῦ.

4) ***Η Εορτή της Πεντηκοστής**, κγ' 15—22. Ημέρα της καθόλου και παραδόσεως του Νόμου πρὸς κατάρτισιν τῆς ἐκ τῆς δουλείας τοῦ Φαραὼ ἀπολυτρωθείσης Συναγωγῆς, πενήκοντα ἀκριβῶς ἡμέρας μετὰ τὸ μέγξ τοῦτο γεγονός. Ἀντίτυπον αὐτῆς ἢ κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς κατάρτισιν τῆς Ἐκκλησίας, πενήκοντα ἀκριβῶς ἡμέρας μετὰ τὸ ὕψιστον αὐτό γεγονός. Ἡ εἰς τὸν Κύριον γενομένη τυπικὴ προσφορά τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἦσαν δύο ἔνζυμοι ἤδη ἄρτοι. Τύπος τῆς διπλῆς συστάσεως τῆς Ἐκκλησίας (Ματθ. κε', 1—12, Ἀποκκλ. ζ', 1—17 ἡ' 16) ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπάρχει εἰσέτι ἡ ζύμη, τὸ κακόν (Ματθ. ιγ' 33, Πράξ. ε' 1, 10, ιε', 1) ἀλλὰ κατεστραμμένον τὴν δύναμιν, ἣτις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τὴν πλήρη σῆψιν καὶ ἀποσύνθεσιν, τῆς ζύμης αὐτῆς, ἀλλὰ καυτηριάζεται εἰς τοὺς ἄρτους διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ πυρός—τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἠνώσε καὶ ἐνώνει τοὺς πρώην κεχωρισμένους στάχεις εἰς ΕΝΑ ΑΡΤΟΝ, εἰς ἓν ὁμογενὲς ΣΩΜΑ, εἰς ἓνα ἅγιον καὶ εὐλογητὸν ὄργανισμὸν—Α'. Κορνθ. ι'. 16, 17, ιβ'. 12, 13, 20.

5). ***Η Εορτή τῶν Σαλπιγγῶν** κγ' 23—25. Μεταξὺ τῆς θυσίας καὶ τοῦ μεγάλου γεγονότος καὶ ἔργου τῆς Πεντηκοστής, μεσολαθεῖ μακρότατον χρονικὸν διάστημα, ὅπου τοῦτον τὴν μεσολαθοῦσαν μακρὰν χρονικὴν περίοδον μεταξὺ τοῦ πνευματικοῦ ἔργου τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου καὶ τῶν διὰ τῶν Σαλπιγγῶν ὑποτυπομένων συμβησομένων ἐπὶ τῆς σικηνῆς τοῦ κόσμου ἀφυπνίσεων, ἐξεγέρσεων, ἀνίστατώσεων, ἀλλελαγιῶν (θρησκευτικῶν, κοινωνικῶν, πολιτικῶν, ἐθνικῶν κλπ. τοιούτων), προφανὲς σύμβολον καὶ τύπος τῶν ὁποίων εἶνε αἱ Σάλπιγγες. Ἰὸ ἀποτέλεσμα τῶν παρὰ ὀρισμένων ἀγγέλων σαλπίζομένων ἀγγελμάτων—ἐν σχέσει πρὸς τὰς τύχας τῆς Ἐκκλησίας, ἐκτίθενται εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν κεφ. ἡ' θ'. καὶ ι', ὅπου αἱ παρὰ ἑπτὰ τοιούτων ἀγγέλων σαλπίζόμεναι σάλπιγγες προκαλοῦσι ἑπτὰ κοσμοϊστορικὰς ἀνατρεπτικὰς περιόδους, τῆς ἐδδόμενης ἐξ αὐτῶν συμπληρούσης τὴν μεγάλην τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν κόσμον δουλήν, τὴν ὁποίαν προέθετο ἀπ' αἰώνων καὶ προσεκήρυξε διὰ τῶν εὐλογητῶν Αὐτοῦ ὀργάνων (Ἀποκαλ. ι' 7, ια' 15, 18). Εἰς τὸν ἀναγνώστην συνιστῶμεν θεομιῶς τὴν μελέτην τῶν ἐξῆς Γραφικῶν μερῶν Ἡσαΐα ιη' 3, κζ' 13 (μετὰ τῶν συμφραζομένων), νη' (ὀλόκληρον) καὶ Ἰωήλ β'. 1 ἕως γ'. 21 ἐν συνδιασμῷ μετὰ τὰς «Σάλπιγγας», ὁπόθεν θέλει κατανοήσῃ ὅτι τὰ σύμβολα αὐτῆς τῆς μαρτυρίας καὶ ἀφυπνίσεως τοῦ κόσμου προτυποῦσι τὴν ριζικὴν τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου μεταρρυθμισιν καὶ ἀποκατάστασιν, κατὰ τὴν ὀρισμέ-

νην δουλήν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς Χριστὸν καὶ ἀποκατάστασιν τῶν Ἑβραίων, μετὰ τὴν λήξιν τῆς πενήκοντης περιόδου τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ἔργον τῶν Σαλπιγγῶν εἰσάγει ἀμέσως εἰς τὴν:

6) ***Εορτὴν τῆς ἀντιτυπικῆς Μεγάλης ἡμέρας τοῦ Ἐξελισμοῦ** κγ' 26—32, κε' 9 καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς κατ' αὐτὴν ἠχήσεως τῆς μεγάλης Σάλπιγγος (κε' 9), ἡ ὁποία ὡς εἶδομεν ἐν τῇ Ἀποκαλύψει, λέγεται ἐδδόμεν. Ἡ ἡμέρα εἶνε ἡ εἰς τὸ ἰσ' κεφ. περιγραφείσα. Ἄλλ' ἐνταῦθα εἶ, τι μετ' ἐμφάσεως τονίζεται, εἶνε ἡ ἐκπλήρωσις περὶ τὸ τέλος αὐτῆς ὄλων τῶν δι' αὐτῆς σκοπομένων εὐλογητῶν διὰ τὸν κόσμον γενικῶς καὶ διὰ τὸν ἀρχαίον λαὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἰσραήλ, μερικῶς. Ὁ ἀναγνώστης παρακαλεῖται νὰ συνδιάσῃ τὰς κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τυπικὰς προφητείας (κγ' 26—31, κε' 9—12) πρὸς τὰς ἐν Ἀποκαλύψει ια' 15—18 ἐκπληρωθησομένας μακαρίας πραγματικότητας. Ἐπίσης ὅπως ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν ἐν Ἰωήλ β' 1 «**Σάλπιγγα**» καὶ τὸ πένθος τὸ ὁποῖον ἐπακολουθεῖ εἰς ἐδαφ. 11—15 μετὰ τὰ εἰς Ζαχαρ. ιβ' 10—13 ἐν συνδιασμῷ πρὸς τὸν ἐξελισμὸν τὸν ἐν τῇ ιγ' 1 κλπ. πάντα τῶν ὁποίων μαρτυροῦσι τὴν μέλλουσαν ἐσσεσθαι κατὰ τὸ τέλος τῆς ἀντιτυπικῆς αὐτῆς περιόδου (ἡμέρας τοῦ Ἐξελισμοῦ) παγκόσμιον συντριβὴν καρδίας καὶ ἀναγνώρισιν τῆς ἐξουσίας Ἐκείνου τὸν Ὅποιον «**ἐξεκέντησαν**» (Ζαχαρ. ιβ' 10) καὶ ἀπέριψαν, τὸσον ὁ Ἰσραήλ ὅσον καὶ ὁ κόσμος.

7) ***Η Εορτὴ τῶν Σικηνῶν ἢ Σικηνοπηγίας** (κγ' 33—34). Ἡ εορτὴ αὕτη εἶνε προφητικὸς τύπος τῆς ἀμέσου ἱστορικῆς τάξεως τῶν πραγμάτων, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ προεκτεθέντα εἰσάγουσιν. Αὕτη ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐνδύσου καταστάσεως μετὰ τὴν μετάνοιαν, ἐπιστροφὴν καὶ εὐλογίαν τοῦ κόσμου καὶ τοῦ Ἰσραήλ ὑπὸ τοῦ ἐξερχομένου ἐκ τῶν Ἁγίων τῶν Ἁγίων Μεγάλου ἡμῶν Ἀρχιερέως—Χριστοῦ (ἴδε τύπον εἰς Λευτ. θ' 23, 24) ὁπότε «**Η Σικηνὴ τοῦ Θεοῦ ἔσεται μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ σικηνώσει μετ' αὐτῶν καὶ αὐτοὶ λαοὶ Αὐτοῦ ἔσονται, καὶ Αὐτὸς ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν ἔσται καὶ ἐξελείψει πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος, οὔτε κραυγὴ, οὔτε πόνος ἔσται ἔτι, ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθον. Καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου διακηρύττει ἸΔΟΥ ΚΑΙΝΑ ΠΟΙΩ ΤΑ ΠΑΝΤΑ». Ἀποκαλ. κα' 3—5 καὶ ὁπότε τὰ χαίροντα καὶ ἀγαλλόμενα ἔθνη «**ΘΑ ΕΟΡΤΑΣΩΣΙ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ**»—Ζαχαρ. ιδ' 16—19.**

Τοιοῦτοτρόπως ἐν διεξοδικῇ ὁπωσοῦν κλίσει συνοπτικωτάτῃ ἐκθέσει ἀπλῶν μόνον νύξεων, προσεπα-

θήσαμεν νά ἐκθέσωμεν εἰς ἀπάντησιν, ὅσα οἱ θαυμάσιοι αὐτοὶ τύποι καὶ συμβολισμοὶ τοῦ Λευϊτικοῦ λαλοῦσιν εἰς ἡμᾶς καὶ οἱ ὅποιοι, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶνε οὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς χάριτος καὶ δόξης τοῦ Χριστοῦ ἐν σκιαῖς τελετῶν, τύπων καὶ ἑορτῶν προτυποῦμενον. Εὐχόμεθα ἔντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διαγαγῆρ διὰ τῶν ἀτελῶν ἡμῶν αὐτῶν νόξων τὴν διάνοιαν καὶ καρδίαν τῶν ἀναγνώστων μας εἰς εὐρυτέρας ἐννοίας, ἀντιλήψεις καὶ ἀπολαύσεις τῆς διὰ τῶν τύπων τούτων εἰκονιζομένης πολυειδοῦς σοφίας καὶ χάριτος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἀμήν.

ἨΘΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἀπὸ τίνος—ἰδίᾳ μεταπολεμικῶς— ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἤρχισεν νά ἀναγινώσκῃ καὶ πνευματικῶς νά κινῆται. Ἀλλὰ τί ἀναγινώσκῃ, παρακαλῶ, καὶ ἐν τίνι κύκλῳ πνευματικότητος καὶ ἀνωτερότητος διανοητικῆς κινεῖται; Ἰδίῳ φανερόν ἐπιπάρχουσιν ἀντικείμενα ἀναγνώσεως καὶ μελέτης σπουδαία, ψυχοφελῆ, ψυχοτραφῆ, ἠθοποιὰ καὶ ἀντικείμενα ἀναγνώσεως καὶ μελέτης ψυχοφθόρα, συνειδησιακτόνα, ἠθολογία, φθenoφθόρα, φαῦλα καὶ φρενώλη. Ὑπάρχει κίνησις καὶ ἐνέργεια πνευματικῆ ἀναπτύσσουσα τὸ διανοητικὸν ἐν ἀληθείᾳ, καὶ κίνησις καὶ ἐνέργεια ἐν νῷ κύκλῳ τῆς φαντασίας τῆς ἀποκτήσεως γνώσεων ἀνθρωποκτόνων, νοσοκτόνων καὶ ἀείποτε ψυχοδραβῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀγνοία καὶ ἀμάθεια ἀπέριως αἰρετωτέρα καὶ προτιμότερα. Τί λοιπὸν ἀναγινώσκει, καὶ ἐν ποίῳ κύκλῳ ἐνεργεῖ καὶ κινεῖται ὁ Ἑλληνικὸς λαός; Ὁ ἡμέτερος ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ἀναγινώσκει δυστυχῶς τὸ παγκοίνως πάνσεπον Ἁγιώτατον Εὐαγγέλιον, τοῦς θεοπνεύστους καὶ προσημάντορας οὐρανομύστας-Προφήτας, τὴν Ἱστορίαν τῆς Γεραρᾶς καὶ Ποτνίας Ἐθνοσωτῆρας Ἐκκλησίας ἢ τοῦ κοσμοφεγγότος, καὶ κοσμοπλοῦτου καὶ ὄντως ἐνδόξου καὶ θεοτιμῆτου Ἐθνους του, οὔτε ἄλλα σπουδαία, ἠθοποιὰ, ψυχοτρόφα καὶ ἐπιστημονικὰ ἀναγνώσματα, ἀλλ' ἐφημερίδας τῶν κοινωνιοδόρων καὶ ἐθνοδραβεστάτων κοιμμάτων, φιλοψευδεῖς καὶ ἰδιοτελῶς καὶ μὲ σκοπιμότητα, ὠφελιμότητα καὶ ἀτομισμὸν συντασσομένης ὡς καὶ ἐφημερίδας σατυρικῆς, γελοιογραφικῆς, μυθιστορημάτων ἠθοφθόρα καὶ μωρὰ καὶ ληρώδη ὀθλοφωνήματα καὶ ὑπερτερατώδεις ἐωλοκρασίας καὶ τεθρείας καὶ ἄλλα τῆς λεγομένης ἐλαφρᾶς φιλολογίας ἔργα ἐν οἷς ὅ,τι

μωρὸν καὶ ἐπιπόλαιον καὶ φαῦλον, καὶ ἀνούσιον ἐναποταμιεύεται. Εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων, ὡς μὴ ὠφείλε, τοιαῦτα ἐκδίδονται καὶ κυκλοφοροῦσι, καὶ διαδίδονται πολλοὶ ἀνακρίνονται καὶ ἄρτος ψυχικὸς δηλητηριώδης διανέμεται εἰς τροφήν καὶ βιβλιοθηκαὶ ὀλόκληροι φθισιμρότων καὶ ἐπιδραβεστάτων μυθιστορημάτων συνιστῶνται, ἐν τοῖς ὁποίοις πᾶσι τις εὐρίσκει τὰ τῆς ἐπιθυμίας του στοιχεῖα ματαιότητος ἐπιθυμῶν. Κατὰ τὴν τροφήν δὲ τὴν ὁποίαν τρώγει, οὔτω καὶ ἡ ὀλότης τὰ δὲ ὀφόνια καὶ ὁ καρπὸς τῆς ἀναγνώσεως μωρῶν καὶ ἠθολογιῶν καὶ ἠθοφθόρων ἀναγνώσεων εἰς τὸ ἔγκλημα, ἢ ἀσωτεία καὶ κακοήθεια καὶ αὐτοκτονία, ὁ φιλῆδονος καὶ ἐφάρματος βίος καὶ ἀπολασία ἢ ὑπέμετρος καὶ ὑπεράφρατος.

Κινεῖται ὁ λαός, ἀλλ' ἐν τέλματι καὶ θαρρόρη ἠθικῇ καὶ πνευματικῇ, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἐν ἀδικαίαις καὶ ἀισχροκερδαίαις, πλεονεξίαις καὶ τοκογλυφικαῖς πράξεσι, καὶ ψευδορκίαις καὶ ἐπιορκίαις καὶ θεάμασιν ἀνηθικωτάτοις, ἀποφεύγων τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς ἱεράς συνάξεις ἐν τοῖς πινσέπειαις Ναοῖς, τὰς σπουδαίας, τὰς σοδαράς καὶ ἐν σπουδαίοις συναναστραφαῖς, ἀποφεύγων νά φοιτᾷ εἰς τὴν ἀκρόασιν τοῦ ψυχοσωτηρίου Θεοῦ λόγου, θαρρόμενος ν' ἀκούῃ ἀγγυπνῶν δὲ καὶ διακυκτερεῦον ἐν θεάτροις καὶ θεάμασι καὶ οἰνοποσίαις καὶ διασκεδάσεσιν, εἰς τὰ ὅποια καὶ θὰ διημέρευεν, ἐὰν δὲν εἶχε χρεῖαν τῆς ποριστικῆς ἐργασίας, ἐὰν ἠδύνατο νά εὐζῶ μὴ ἐργαζόμενος! Ἡ ἀισχρότης καὶ ἡ κακοήθεια καὶ ἐν γένει ἡ ἀνθρωποκτόνος ἀμαρτία τότε θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸ κατακόρυφον. Τοιαύτας τάσεις δυστυχῶς, ὡς τὰ πολλὰ ἔχει ὁ λαός. Διὰ τοῦτο ἔχει καὶ ὁμοίους αὐτῷ ἄρχοντας, Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, διδασκάλους καὶ καθεστῶς κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν ἀντάξιον αὐτοῦ. Αἱ ἐξαιρέσεις, ὡς μὴ ὠφείλιν, ὀλίγαι ἕντως ὀλίγαι!

Εἶνε θεδαίως καὶ μερὶς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μὴ ἀρεσκομένη εἰς ταῦτα, ἀλλὰ τὸ πολὺ ἀρέσκεται εἰς αὐτὰ καὶ ἀπαρέσκεται εἰς σπουδαίας καὶ ψυχοφελεῖς ἀναγνώσεις, ἀκρόσεις, συναναστραφᾶς πανηγύρεις πνευματικῆς, ἐφ' ᾧ καὶ τὰς θρησκευτικὰς πανηγύρεις ἐν ἡμέραις ἑορτῶν μετέτρεψεν εἰς πανηγύρεις οἰνοποσίας, διασκεδάσεων ἀσέμνων, ἐναγῶν καὶ ἐξαγίστων, χορῶν πανασέμνων καὶ ὀργῶν, εἰς ἡμέρας τραγικῶν καὶ σπαραξικαρδίων, θυμοδακῶν καὶ ὄντως ἀνιαρῶν καὶ ἀλγεινῶν, διότι ἐν ἡμέραις ἑορτῶν γίνονται φεῦ! συνήθως ἀνθρωποκτονίαι καὶ ἄλλαι πράξεις τελοῦνται φαῦλαι καὶ κακοηθέσταται. Ἡ οἰνοποσία, ρακαποσία καὶ ζυθοποσία καὶ ἐν γένει ὄλων τῶν οἰνοπνευματωδῶν σωματοκτόνων καὶ νοσοκτόνων ποτῶν ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, καὶ ἡ μέθη εἶνε ἡ συνηθεστέρα ἀφορμὴ πρὸς τὸ ἀμπλάκημα, τὸ ἀμάρτημα καὶ τὸ ἔγκλημα. Ὁ ταλαίπωρος χωρικὸς ἔχει, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον,

ἀπ' αὐτὸν ἀχώριστον τὸ οἶνοδοχεῖον, ἐν τῇ ὀποίῃ ἐγκατοπτρίζεται ! Ἀπὸ πρωῒας ἕως ἑσπέρας, πίνει καὶ πίνει, καὶ ἀφ' οὗ μεθυσθῆ καὶ καταστῆ καὶ τοῦ κτήνους κτηνωδέστερος καὶ τοῦ ζώου ζωωδέστερος καὶ τοῦ θηρίου θηριωδέστερος, ἵνα μὴ εἶπω καὶ τοῦ κ υ ν ὄ ς κ Ὑ ν τ ε ρ ο ς, κυπᾶ τὸν ἕνα τὸν ἄλλον, δέρει τὴν δύσμοιρον γυναῖκά του, ἀναστατώνει τὸν οἶκόν του, ὑποπίπτει εἰς ἐγκλημα ! Ὁ ἀστὸς, ἀνατρέχει εἰς σκανδαλωδέστατα θεάματα καὶ εἰς καταγῶγια ἠθικῆς ὑπερεξχρησιώσεως, ἀποκτηνώσεως καὶ ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς ἀποθηριώσεως, ἀποκτηνώσεως καὶ ἀποκολοκυνθώσεως, δαπανᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τοὺς κόπους τῆς ἑβδομαδιαίας ἐργασίας του, ἀσωτεύει καὶ παρκλύει. Κατὰ τὸ θέρος, εἰς ἐπαρχιακὰς πόλεις μεταβαίνουσι γυναῖκες ἀοῖδοι, δοχεῖα πάσης ἀκαθαρσίας καὶ φαυλότητος καὶ περὶ αὐτὰς συγκεντρωμένος διανυκτερεύει πληθυσμὸς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἵνα ἀκούσωσι τῆς φωνῆς των καὶ ἴδωσι τὰς προκλητικὰς ἐτικηρικὰς καὶ ἡδονιστικὰς κινήσεις των, πληρώνοντες ἐκ τοῦ ὑστερήματός των οἱ ἀνδρονήπιοι καὶ οἱ παιδαριόγεροντες ! Εἰς μωρὰ καὶ ἠθοφθόρα θεάματα, ὡς ἔλαφοι διεψῶσι πρὸς πηγὴν, τρέχουσι καὶ ἐξ αὐτῶν ἀντλοῦσιν ὕδωρ δηλητηριώδες, τὰ δὲ τέκνα τὴν ἀνυποταξίαν καὶ ἀπειθειαν εἰς τοὺς γονεῖς των, οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες τὰς φιληδόνας καὶ ζωώδεις διαθέσεις, οἱ πάντες, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι τὴν φαυλότητα, τὴν ἀμαρτίαν καὶ ἀκολασίαν. Ἐκείθεν νεκρὰ μήτηρ διδάσκει καὶ ἀποκομίζει ὡς ἐφόδιον τὴν μοιχείαν καὶ νεκρὸς σύζυγος ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ τέλματι καὶ βορβόρῃ τούτῃ τῆς διαφθορᾶς ἀνευρίσκει τις φεῶς ! καὶ ἠλικιωμένους καὶ παιδογέροντας (ἢ μᾶλλον παιδαριόγεροντας) κυλιόμενους συνήθως ! Πῶς λοιπὸν τοιαύτης ἐπικρατούσης παρ' ἡμῖν ὡς τὰ πολλά, διδασκαλίας νὰ μὴ ἔχωμεν ἀσυνειδήτους, ἰδιοστελεῖς, φαύλους, ἐκφύλους, πόρνους καὶ πόρνας, μοιχοὺς καὶ μοιχαλίδας, αἰσχρολόγους, φαυλοστόμους, κοπρολάλους, αἰσχροεργοὺς καὶ αἰσχρομανεῖς, κακούργους, ἀνισορρόπους καὶ ἐγκληματίας ; Ἀνάγκη λοιπὸν ριζικῆς ἀναμορφώσεως, ἀνακαινίσεως καὶ ἀναπλάσεως τῆς κοινωνίας ἐπὶ δάσεων Χριστιανικῶν τὴν δὲ μεταβολὴν καὶ ἀναμόρφωσιν ταύτην οὔτε ο Κλήρος δυστυχῶς, ὡς ἔχει νῦν, εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐπιτελέσῃ, οὔτε ἡ πολιτεία τῆς ἀπαισίας καὶ μισητῆς συναλλαγῆς καὶ τοῦ ὀδελυκτοῦ καὶ ἀποτροπαίου ρουσφετιοῦ, οὔτε ἡ ἐθνόλαθρος νεωτερικὴ ὀλιγιστικὴ ἐκπαίδευσις τῶν Σχολείων, οὔτε ἄλλη τις ἐξουσία καὶ ἀνθρώπινος δύναμις, εἰμὴ μόνῃ ἡ δύναμις ἡ ἠθοποιὸς καὶ σωστικός τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐνισχύουσα τὰς ἀγαθὰς τῶν ὀλίγων θελήσεις, καὶ ἀναδεικνύουσα τούτους ἐνεργοὺς δυνάμεις εἰς ἐπιτελέσειν τοῦ μεγάλου ὄντως ἔργου τῆς κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως καὶ ἀναγεννήσεως κατὰ τὸ Ἱερώτα-

τον καὶ Θεουργὸν Εὐαγγέλιον ! Καὶ τοῦτο βεβίως θὰ γίνῃ, διότι ἄλλως πᾶσα ἐλπίς διορθώσεως ἀπόλετο.

Ἡ ἀναμόρφωσις καὶ ἡ μεταβολὴ θὰ γίνῃ διὰ τοῦ θεοσδότου Εὐαγγελίου κηρυττομένου παρ' ἀξίων τῆς φύσεως καὶ ἀποστολῆς αὐτοῦ καὶ οὐχὶ παρ' ἀγυριῶν καὶ Λαοπλάνων καὶ ἰδιοτελῶν καὶ χριστεμπόρων καὶ κενοδόξων καὶ τοῦ θεοῦ λόγου ἐμπόρων καὶ ἐκμεταλλευτῶν καὶ ἀνικάνων ὅποιοι τοιοῦτοι οὐκ ὀλιγοἀναφαίνονται ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἀφορῶντες εἰς ἰδιοτέλειαν ἱεροκκλησίαν, ἱερμπορίαν καὶ ματαίαν ἐπίδειξιν. Ἐκαστον, φίλοι ἀναγνώσται, γίνεταί ἐν καιρῷ αὐτοῦ.

Καιρὸς εἰς κτᾶπτῶσιν καὶ καιρὸς εἰς ἐπανόρθωσιν. Ἐν δὲ τῇ Ἱστορίᾳ φαίνεται ὅτι εἶταν φθᾶσις εἰς τὸ ἀπροχώρητον ἢ κακία καὶ πᾶσα ἀνθρώπινος δύναμις ἐξελεγεθῆ ἀνίκανος εἰς διορθωσιν, ἐπιζητεῖται ἀναποδράστω, καὶ ἀναγκαιῶς τότε ἡ θ ε ῖ α ἐ π ἔ μ ὀ α σ ι ς εἰς ἀνακοπήν τοῦ φθοροποιοῦ ἔργου τῆς αὐτοφθόνου κακίας.

Ἐ τῷ παρόντι δὲ ἡ Λαοφθόρος καὶ Θεομίσητος κακία φαίνεται προαχθεῖσα ἱκανῶς. Ἐλείψεν δυστυχῶς ἡ Λαίωσις ἐμπιστοσύνη, ἐπλεόνασε φεῶς ἢ ἀσέβεια εἰς τὸν Θεόν. Ἐχλαρώθησαν οἱ συζυγικοὶ καὶ οἰκογενειακοὶ καὶ κοινωνικοὶ δεσμοί. Οὐδὲν σχεδὸν ἀγαθὸν γίνεται ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ οὐδεμίᾳ πράξις ἔχει χαρακτῆρα ἠθικὸν πολιτικῆ. Ἡ ἐλασφημία κατὰ τοῦ Πρωτάρχου καὶ πνευδοδύναμου Θεοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ὑπεραγίας θεοτόκου, τῶν θεοδοξάστων καὶ θεομακαριστῶν Ἀγίων καὶ Μαρτύρων εἶνε εἰς τὸ στέμα ἀνδρῶν πνευδοσχεδῶν, τῶν περισσοτέρων ὅμως Ἡ ἐπιπορκία συνηθεστάτη ! Ἡ σατανόβουλος συκοφαντία καὶ ἡ ἐωσφορόπνευστος κατακαλιὰ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Τὰ δημόσια ἀξιώματα εἰς δημοπρασίαν. Ὁ Ναὸς ὡς τὰ πολλά κηλησίον τῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων. Τὰ δικαστήρια ὄχι σπανίως ἀδικητήρια, καὶ τῶν ἰσχυρῶν ὄργανα ἐν πολλοῖς.

Ψεῦδος καὶ ἀπάτη εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν συναλλαγὴν. Βίος ὀποκρίσις, συμβατικὸς καὶ κατὰ συνθήκην ψεῦδους. Τέλημα διαφθορᾶς καὶ ἀκολασίας ! Τοκογλύφοι ἀπαισιώτατοι καὶ πνευδοβίβτατοι, ἀχρὶ μμελοῦ κατατρώγοντες τοὺς δανειζομένους ! Δανειζόμενοι μελετῶντες καὶ διανοούμενοι νὰ ἀρνηθῶσι τὴν ὀφειλὴν των ψευδορκοῦντες. Σόδομα, καὶ Γόμορα ἐν Ἑλληνικαῖς πόλεσιν. Ἐδαφος κοινωνικὸν παντόθεν σαλευόμενον καὶ ἀπειλούμενον εἰς καταποντισμὸν. Ὅσοι δὲ ἐν τῇ κοινωνίᾳ γνησίως εὐσεβεῖς, συνκίσθησιν ἔχοντες ἀγαθὴν καὶ ζηλοῦντες τὰ κρείττονα ἐργαζέσθωσιν, οὐχὶ νὰ μεταβάλωσι τὴν κατάστασιν, δ ε ἰ ὅ τ ι τ ο ὕ τ ο ἀ ν ὴ τ ε ρ ο ν τ ὶ ν ὁ υ ν ἄ μ ε ὶ ὶ τ ω ν, ἀλλ' ἵνα διασώσωσιν ἑαυτοὺς

του κινδύνου, διαμαρτυρόμενοι κατά της επικρατούσης εθνοκτόνου θεοργιστου και θεοσυγεστατης κακίας και εις διόρθωσιν καλοῦντες και μετάνοιαν τούς ταύτης επιδεικτικοῦς, Ὁ δε Θεός της δικαιοσύνης και αγαθωσύνης δὲν θ' ἀφήσῃ τὴν θεήλατον και διαβολοδαστουργητον κκκίαν νὰ διαφθείρῃ ὀλοτελῶς τὴν κοινωνίαν Αὐτοῦ ἀλλὰ θὰ ἐπέμῃ Αὐτὸς ἐνεργῶν εις σωτηρίαν αὐτῆς ἐν καιρῷ, τὸν ὁποῖον αὐτὸς οἶδε και ὤριστο ὡς πάνσοφος, πανεπιστήμων και παγγνώστης.

Κοζάνη μηνὶ Φεβρουαρίου 1930

Δωρ. Ξιν. Α. Οικουμενική
Ἱατρὸς

Η ΑΓΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΖΗΝ ΑΥΤΗΝ

ΥΠΟ MACGREGOR

Ζωὴ περισσεύουσα

« Ἐγὼ ἦλθον διὰ νὰ ἔχωσι ζωὴν και νὰ ἔχωσιν αὐτὴν περισσεύουσαν ». (Ἰωάν. γ'. 10). « Διὰ νὰ περιπικτήσωμεν εις νέαν ζωὴν » (Ρωμ. στ', 4).

Ἐν τοῖς προηγουμένοις ὁμιλήσαμεν περὶ τῶν βημάτων, τὰ ὁποῖα ὁ ἐπιδιώκων τὸν ἀγισμὸν ὀφείλει νὰ λάβῃ ὅπως φθάσῃ εις τὸ μακάριον τέλος, δηλαδὴ ἀνεφέραμεν ὑπὲρ ἀκριβοῦς ἀτεξετάσεως, ὑπὲρ ἀμέσου ἀρνήσεως τάσεως ἀνεκαλυπτομένης ἀμαρτίας, ὑπὲρ ὀλοσχεροῦς παραχωρήσεως εις τὸν Κύριον πρὸς καθαρισμὸν και ὑπὲρ ἀδιστακτοῦ ἐμπιστοσύνης εις τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πρὸς τήρησιν ἡμῶν. Ἐν τῷ παρόντι δὲ κεφαλῆαι θέλομεν διαλάβει περὶ τῶν εὐλογιῶν, αἵτινες ἐπέρχονται εις τὴν ζωὴν ἡμῶν ὡς ἐπακόλουθα τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ῥηθέντων μέτρων.

Ἐὰν ἐκθέσωμεν ὀλοκλήρως τὴν ζωὴν ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ παντεπέπτου ὀφθαλμοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς παραδειδώμεθα ὀλοκλήρως εις αὐτὸν ὅπως μᾶς καθαρῶσῃ ἐκ τῆς ἀμαρτίας, εἰς ἀνά πᾶσαν ἡμέραν και ὄραν ἐμπιστευώμεθα εις αὐτὸν μόνον ἵνα μᾶς φυλάτῃ πιστοῦς και πληροὶ ἡμᾶς διὰ τοῦ πνεύματός του, ἀνέκφραστον θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τούτων ἐπὶ τῆς πνευματικῆς ἡμῶν πείρας. Ὅθεν

α) **Θέλομεν ἔχει τὸ εὐτύχημα νὰ ἀνθιστάμεθα κατὰ τοῦ πειρασμοῦ και νὰ ὑπερνικῶμεν τὰς κακὰς ἐξέσεις ὅπως οὐδέποτε πρότερον**

Ἐντελής ἀφιέρωσις δὲν ἀπαλλάττει ἡμᾶς ἐκ τοῦ πειρασμοῦ, ἀπ' ἐναντίας αὐτῆ χρησιμεύει μᾶλλον ὡς σῆμα εις τὸν δεινὸν ἐχθρὸν, προσβάλλοντα ἡμᾶς μετὰ ἐντονωτέρως λύσεως παρά ποτε διὰ τοῦτο οἱ τὸν ἀγισμὸν ἐπιδιώκοντες ὀφείλουσι νὰ ἐνθυμῶνται: ὅτι ὀλιγαμάρτητος Ἰησοῦς διηνεκῶς ἐπειράζετο (Ματθ. δ'. 1)

και, ὅτι ἅμα τῇ βαπτίσει του, ὅτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγιον κατέβη ἐπ' αὐτόν, ἤχθη εις τὴν ἐρημον ἵνα πειρασθῇ ὑπὸ τοῦ διαβόλου (Μάρκ. α'. 12), Ἄρα ἡ ζωὴ τοῦ ἀγισμοῦ δὲν εἶνε ζωὴ ἡσυχου ἀναπαύσεως, εἶνε ζωὴ ἀγῶνος και μάχης, ἀλλὰ μάχης ὑπὲρ πίστεως: (Α' Τιμ. ε', 12), μάχης ἐπιτυχοῦς και νικηφόρου, διότι, καίτοι ὁ πειρασμὸς δὲν ἀφαιρεῖται διὰ τῆς παραχωρήσεως, ὁ Θεὸς ὁμως δίδει τὴν νίκην και' αὐτοῦ. Ὅταν διὰ πίστεως πικραδιδώμεθα εις τὸν Κύριον πρὸς φροῦρησιν μας, εὐρίσκομεν ὡς γεγονὸς ὅτι φυλαττόμεθα. Ἄν και ἐκ φύσεως ὀργίλοι και εὐερέθιστοι, βλέπομεν μετὰ τὴν παραχώρησιν ὅτι κρατοῦμεθα ἡσυχῶν και ἀτάραχοι ἐν τῷ μέσῳ και τοῦ τὰ μέγιστα παροξύνοντος πειρασμοῦ ἂν και πρότερον ἐδουλιζόμεθα εις μερίμνας και στενοχωρίας και ἐτι ὑπ' αὐτῶν πειραζόμεθα, εὐρίσκομεν τώρα ὅτι κατέχομεν τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερβαίνουσαν. Ὅταν πειρασθῶμεν ὑπὸ φθόνου νὰ φθονήσωμεν τούς ἄλλους διὰ τὰς ἐπιτυχίας των, ἡ εἰς τὸν Κύριον πιστὴ ἀφοσίωσις μας θὰ μᾶς καταστήσῃ ἱκανοῦς νὰ χαίρωμεν δι' αὐτάς. Ὅταν πειρασθῶμεν νὰ ἐκφράσωμεν εὐτελεῖς και ἀνεπεικεῖς κρίσεις περὶ τῶν ἄλλων, ἡ αὐτὴ πίστις θέλει μᾶς γεμίσει ἀγάπης, ὁμοίως μὲ τὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἅμεσον ἐπακόλουθον τῆς εἰς τὸν Θεὸν παραχωρήσεως εἶναι ὅτι κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἡ ἀμαρτία δὲν μᾶς κυριεύει: (Ρωμ. ε', 14) ὁ καρπὸς τοῦ περιπατεῖν ἐν Πνεύματι εἶναι ὅτι δὲν πληροῦμεν τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκός (Γαλάτ. ε' 16). Ὅσακις δὲ συμβῆ νὰ πέσωμεν, και πίπτομεν πολλάκις ἀξέιορηνητως, δὲν πίπτομεν, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἦτο ἀνίκανος ἡ ἀπρόθυμος νὰ μᾶς φυλάξῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡμεῖς ἐστάθημεν ἐλλίπεις εις τὴν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην ἡμῶν.

Ἡ γνώσις τοῦ ἐπιτυχῶς ἀνθιστάσθαι κατὰ τοῦ πειρασμοῦ και τοῦ καθ' ἑξ. νικᾶν τὴν ἀμαρτίαν, ἀπερχοποιοῦσι τὸν παρακεχωρημένον Χριστιανὸν πρέπει νὰ ζητηθῇ εις τὸν νέον τρόπον τοῦ συναντᾶν τὸν πειρασμὸν διότι δύο τρόποι τούτου ὑπάρχουσι, κατὰ τὸν πρότερον τῶν ὁποίων εἶναι ὁ πειρασμὸς μὲ πλησιάζῃ πρὸς ἀντιμετώπισιν και νίκην, προσβάλλω αὐτὸν και' εὐθείαν ἐγὼ μὲ σταθερὰν ἀπόφασιν νάμῃ ὑποχωρήσω ποσῶς ἀντιτασσόμενος δι' ἕλκων τῶν ἐν τῇ φύσει μου δυνάμεων και δι' ὅλης τῆς ἐνεργοῦ θελήσεώς μου, ἐπικαλούμενος ἅμα τὴν θεῖαν βοήθειαν και ὀπλιζόμενος διὰ προσευχῆς και μελέτης τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Κατὰ δὲ τὸν δευτέρον τρόπον ἅμα τῇ προσεγγίσει τοῦ πειρασμοῦ τρέπομαι εις τὴν μετὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ κοινωνίαν μένων ἐν αὐτῇ και καθ' ἣν στιγμὴν ἐμφανισθῇ λέγω: «Κύριε, ὁ πειρασμὸς ἦλθε, σὺ γενοῦ μοι φύλαξ». Οὕτω δὲ ἀντὶ νὰ διευθύνω τὰς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς μου ἀπ' εὐθείας κατὰ τοῦ πειρασμοῦ, διευθύνω αὐτάς διὰ τῆς πίστεως εις τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ εις τούς δύο τρόπους παρατηρεῖται προσπάθεια και σύντατος ἐνέργεια τῆς ψυχῆς: ἀλλ' ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἐγὼ, αὐτὸς ἐνεργῶμαι πρὸς πάλιν και νίκην, ἐν δὲ τῇ δευτέρῳ ὡς ἀδύνατος τρέπομαι πρὸς τὴν κοινωνίαν τοῦ Κυρίου, πρὸ τοῦ ὁποῖου, ὡς ὁ Ἄντατος τοῦ μύθου, ἀντλῶ νικηφόρον δύναμιν. Ὁ πρῶτος τρόπος ὀνομάζεται «Μέθοδος ἡθικῆς ἀποφάσεως», ἣν ἀνέκαθεν εἰδίδεξαν οἱ ἡθικοὶ φιλόσοφοι, μάλιστα δὲ οἱ στωϊκοί, και τὴν ὁποῖαν πολλοὶ ἱεροκήρυκες μέχρι σήμερον ἀκολουθοῦσι μὲ τὰ πλήθη τῶν ὀπαδῶν των. Τὸ χαρακτηρί-

ζον αὐτὴν τὴν μέθοδον εἶνε ἄχθος καὶ λύπη ψυχῆς, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἢ ἐπιφώνησις : « Ταλαίπωρος ἄνθρωπος πρὸς ἐγώ, τίς θέλει με ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου; » (Ρωμ. ζ', 24). Ἡ δευτέρα δύναται νὰ ὀνομασθῇ « Μέθοδος τῆς πνευματικῆς πεποιθήσεως », τῆς ὁποίας ὁ μὲν χαρακτήρ εἶνε ἀνάπαυσις ψυχῆς, τὸ δὲ ἐπακόλουθον ἢ ὁδὸς. « Δὲν εἶνε » λοιπὸν τὸρα οὐδεμία κατάκρισις εἰς τοὺς ἐν Χριστῷ » Ἰησοῦ τοὺς μὴ περιπατοῦντας κατὰ τὴν σάρκα » ἀλλὰ κατὰ τὸ Πνεῦμα· διότι ὁ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετ' ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου » (Ρωμ. η', 1—1. Ἡ δευτέρα αὕτη μέθοδος εἶναι τὸ προνόμιον ψυχῆς πρᾶκτωρμένης.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κύριε Διευθυντά τῆς « Νέας Ζωῆς ».

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ- 62 φύλλον τῆς « Νέας Ζωῆς » ἐρωτᾶτε ποῖα τὰ αἰσθητά ἡμῶν κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων. Ἐπιτρέψατέ μοι παρακαλῶ ἀντὶ αἰσθημάτων νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν λύπην μου κατὰ τὴν Θεῖαν λειτουργίαν τῆς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων: Ἰδοὺ διατί. Ἐπειδὴ ὁ Ἐφημέριος τῆς Ἐνορίας μας Ἀνδ. Παπαδημήτρης θὰ ἐλειτούργησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν (Κάτω χωρὶ) καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχεν (ἀναγνώστην) ὅπως μοῦ εἶπεν, με παρεκάλεσε νὰ τὸν βοηθήσω ἐγὼ ὡς ἀναγνώστης. Πολλὴ εὐχαρίστως τοῦ εἶπον καὶ περιέμενον ἀπὸ τὰς 3 ἢ ὧρα μετὰ μεσονύκτιον νὰ ἀκούσω τὸν κώδωνα τῆς ἐκκλησίας σημαίνοντα καὶ ἀναγγέλλοντα τὴν χαρμύσουν ἡμέραν τῶν Χριστιανῶν, ἀλλ' εἰς μάτην περιέμενον μέχρι τῆς 6 ὅποτε ἠναγκάσθην νὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ σημάνω τοῦτον μόνος μου. Μετ' ὀλίγον ἦλθεν καὶ ὁ Ἐφημέριος καὶ ἀρχίσασμεν μαζί τὴν ὑμναίαν ἀκολουθίαν. Ποῖον ὄμιον ἦτο ἦτο τὸ ἐκκλησιασμά μας; 8 γυναῖκες 6 ἄνδρες καὶ 11 παιδιὰ. Ἰδοὺ τὸ αἰσθητὸν τῶν Χριστιανῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Τώρα παρακαλῶ ἂν θέλετε ἀκούσατε ποῦ ἀποδοτέον τοῦτο.

Ἡ θρησκευτικὴ ζέσις καὶ ὁ θρησκευτικὸς ζήλος δυστυχῶς ἀπὸ τὸν λαὸν ἐξέλειπε. Λιαντὶ; διότι ἡ πολιτεία ἐγκατέλειπεν τὴν Ἐκκλησίαν μὴ μεριμνῶσα μηδὲν δι' αὐτήν. Οὐδεὶς ἐλεγχος, οὐδεὶς ἐξαναγκασμός, εἰς τοὺς θρησκευτικοὺς ἄρχοντας. Ἄλλ' ἀπλῶς τίτλος μόνον καὶ μισθὸς καὶ χρῆμα. Ὁ δὲ δυστυχέστατος πάντων ὁ Παπᾶς, ἐγκαταλείφθεις εἰς τὴν πενταροδεκάρα τοῦ χωρικοῦ, κατήντησε χεῖριτος καὶ τοῦ ἐσχάτου ἐπαύτου.

Ἄν ὄμιον περιήρχετο τὰς ἐπαρχίας τετράκις καὶ πεντάκις Ἰεροκλήρυξ κατ' ἔτος κηρύττων φανατίζων τὸν λαὸν πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. Ἄν οἱ Ἱερεῖς ἦσαν ὀπωσθήποτε μορφωμένοι. Ἄν οἱ Ἐπίσκοποι περιήρχοντο τοῦλάχιστον ἅπαξ κατ' ἔτος τὰς ἐπαρχίας τῶν ἐλέγχοντες τὰ ἐκκλησιαστικὰ ταμεῖα. Ἄν εἰς ἐκαστὴν ἐκκλησίαν ἐξέλειπε ὁ Ἀναγνώστης ὁ παλαιὸς καὶ ἀντὶ αὐτοῦ κατηρτίζετο χορὸς καλλιφῶνων μεθῆτων μετὰ τοῦ διδασκάλου, Καὶ ἂν ὑπῆρχε κάποια

τάξις εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ μισθοδοσία τοῦ Παπᾶ, τότε θὰ ἐπανήρχετο καὶ ἡ χλιαρὰ ἔστω θρησκευτικὴ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν καὶ θὰ ἐξέλειπε τὸ σημερινὸ κατάντημα τῆς Θρησκείας. Τότε θὰ ἐξέλειπε καὶ μετ' αὐτὴν λέξιν παπᾶς αἰσχος. Ὁ δὲ κάθε γονεὺς θὰ φρόντιζε παντοιοτρόπως νὰ μορφώσῃ τὸ παιδί του καὶ νὰ τὸ παρασκευάσῃ δι' ἱερέα μορφωμένον καὶ ἱκανὸν νὰ ποιμάνῃ τὸ ποίμνιόν του. Σήμερον ὄμιον οὐδεὶς γονεὺς μορφώνει τὸ παιδί του διὰ τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα ὄχι μόνον διότι θεωρεῖ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἱερέως ἴσον μετ' αὐτοῦ ἐπαύτου, ἀλλὰ παρατηρεῖ ὅτι καὶ μερικοὶ μορφωθέντες τοιοῦτοι ὡς π. χ. οἱ Αἰδ. κ. Σκαντζιδάκης, Δημητρακάκης καὶ ἄλλοι ἐρρίφθησαν εἰς ἐνορίας μικροχωριῶν, εἰς δὲ τὰς πόλεις ἐφημερεύουν Ἱερεῖς ἀγράμματοι, ἱερομόναχοι κλπ. ὑποστηριζόμενοι περισσότερον τῶν μορφωμένων ὑπὸ τῶν θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν.

Αὕτη εἶναι ἡ πᾶσα ἀλήθεια τοῦ σημερινοῦ καταντήματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ὁποίου τὴν αἰτίαν ἀποδίδω εἰς τοὺς θρησκευτικοὺς ἄρχοντας.

Ἐν Χουμέρι Μυλοποτάμου τῆ 22 Ἰανουαρίου 1930

Μὲ ἐκτίμησιν

Μιλτ. Ἀναστασιῆδης
Δημοδιδάσκαλος

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ.κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ ἔκδοσις τῆς « ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ » δὲν εἶνε κερδοσκοπικὴ ἐπιχείρησις. Διὰ νὰ καλύψῃ μέρους τῶν μεγάλων δαπανῶν τῆς, ζητεῖ ἀπὸ τοῦ συνδρομητῆ 30 δραχ. τὸ ἔτος. Οἱ συνδρομηταὶ τη., ὡς φίλοι τῆς, πιστεύομεν ὅτι θὰ ἐπιθυμῶσι νὰ συνεχισθῇ ἡ ἔκδοσις τῆς. Μίαν τέτοια εὐγενῆ προσπάθειαν δὲν θὰ ἐπιτρέψωσι νὰ σταματήσῃ, ἀλλὰ διὰ τῆς προύμοιότητος καὶ ἀμέσου ἀποσιολῆς (ἢ καταβολῆς) τῆς συνδρομῆς τῶν θάμβησῶσι νὰ ἴδωσι τὴν « ΝΕΑΝ ΖΩΗΝ » ἐξακολουθοῦσαν τὸ δρόμον τῆς, τὸν ἔχοντα ὡς μόνον σκοτὸν τὴν ὀφέλειαν.

ΦΙΛΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ,

Βοηθήσατε, συντρέξατε, ὑποστηρίξατε, ἕνα ἱερέα ποῦ μόνος πόθος του εἶνε νὰ ὀφελῆσῃ.

Σᾶς θεωρεῖ συνεργάτης του Ἀποδείξατε ὅτι ἐκτιμᾶτε τοὺς ἀνιδιοτελῶς κοπιῶντας.

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Καὶ συστήνετε πάντοτε εἰς τοὺς φίλους σας τὸ περιοδικὸν

« ΝΕΑ ΖΩΗ »

ΩΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον προεκάλεσε διάλεξις γενομένη ἐν Leeds ὑπὸ τοῦ Λόρδου Moynihan, προέδρου τοῦ ἐν Λονδίῳ βασιλικοῦ κολλεγίου τῆς χειρουργικῆς καὶ σοφοῦ ἡμέρης διεθνούς.

Ὁ ὁμιλητὴς ἐποίησατο ἀνακοινώσεις ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν χειρουργικῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν γενομένων χιλία ἔτη πρὸ Χριστοῦ, ἐπιδείξας αὐθεντικὰ ἀντομικὰ λείψανα τοῦ Φαραῶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωϋσέως.

Οἱ λονδίνειοι «Τάιμς» εἰς τὸ φύλλον τῆς 23ης Ὀκτωβρίου ἐδημοσίευσαν τὴν διάλεξιν ταύτην, ἐξ ἧς παραθέτομεν τὸ ἀκόλουθον ἀπόσπασμα :

«Ἡ μᾶλλον σπουδαία ἀνακάλυψις ἡ σχετικὴ πρὸς τὰ σπλάγγνα ταῦτα—εἶπεν ὁ σοφὸς ῥήτωρ—εἶνε ἴσως ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν Φαραῶ Μενεφτάχ. Ἡ καρτὴ τοῦ μονάρχου τούτου εὐρέθη τόσῳ καλῶς διατηρημένη, ὥστε ὁ S. G. Shattock, καθηγητὴς τοῦ βασιλικοῦ χειρουργικοῦ κολλεγίου, ἠδυνήθη νὰ ἀποσπάσῃ τεμάχια καὶ νὰ τὰ συγκρίνῃ πρὸς τμήματα προερχόμενα παρ' ἀνθρώπου ἀρτίως θανόντος. Ἐπέδειξεν ἀμφότερα ταῦτα ὁμοῦ καὶ οὐδεὶς τῶν ἰατρῶν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ μεταξὺ ἀρχαίων καὶ νέων. Ἀμφότερα αἱ ἄρται εἶχον προσβληθῆ ἐξ ἀρτηριοσκληρώσεως, ἐξ ἀσθενείας δηλαδή, καθ' ἣν τὰ ἄλλα τοῦ ἀσθεστοῦ ἐπικάθηται τῶν ἐσωτερικῶν τοιχωμάτων τῆς ἀρτηρίας, τῆς ἀφαιροῦν τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴν συρροὴν τοῦ αἵματος, τοῦ προερχομένου ἐκ τῆς καρδίας, καὶ ἐντεθῆν ἡ πίεσις τοῦ αἵματος ἦτο ἰσχυρὰ, ἡ δὲ ἀρτηρία ἠδύνατο νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ ἐπέλθῃ ἐγκεφαλικὴ συμφορῆσις. ἐὰν ἡ ρῆξις ἐγένετο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Διανοητικὰ μεταλλάγαι συνώδευον τὴν ἀρτηριακὴν ταύτην σκλήρυνσιν : στενότης ἀντιλήψεως καὶ σκληρότης ἐν τῇ ἀντικρῦσει τῶν διαφόρων πρῶτων, ἔλλειψις ἐνθουσιασμοῦ, φόβος νέων περιπετειῶν, περιορισμὸς εἰς πάσας τὰς ἐπιχειρήσεις. Ἐχομεν σαφεστάτας ἀποδείξεις, ὅτι τὰ ἐλαττώματα ταῦτα εἶχεν ὁ Φαραῶ Μενεφτάχ (ἢ Mer—en—Ptah), διότι τὸ βιβλίον τῆς Ἐξόδου (θ' 12) ἀναγράφει, ὅτι «ἐσκλήρυνε Κύριος τὴν καρδίαν Φαραῶ». Εἶνε λίαν ἐνδιαφέρον, εἰπεὶν ὁ Λόρδος Moynihan, νὰ ἴδωμεν ἀπὸ τὴν ἀπόδειξιν τῆς αὐθεντίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Κρίνων ταῦτα ὁ Οὐέλλιμ Τσέρτσιλλ παρατήρησεν, ὅτι ἡ γνησιότης τῶν Γραφῶν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ διακεκριμένων σοφῶν. Προφανῶς ἡ «σκλήρυνσις» περὶ ἧς ὁμιλεῖ ἡ Ἐξοδὸς εἶναι μεταφορά, δηλοῦσα ὅτι ὁ Φαραῶ, παρὰ τὰς ἐπιδηθείσας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ

τιμωρίας, ἐδείχθη σκληροτράχηλος καὶ σκληροκαρδίας, καὶ ἐπομένως προωρισμένος διὰ τὴν καταστροφὴν. Θὰ ἦτο ἀρξ. λίαν σπουδαῖον νὰ μάθωμεν, ὅτι ἡ ἔλλειψις ἠθικῆς εὐθύτητος ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν φυσικὴν του ἀρτιότητα.

Πρὸς ταῦτοις ἔνεκα, τῆς προκληθείσης συζητήσεως, εἰς ἐν τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ «Τάιμς» καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημιακοῦ κολλεγίου Ἑλλιοτ Σμιθ παρέσχε λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ σώματος τοῦ Φαραῶ τῆς Ἐξόδου, ἐκ τῆς μομίας τοῦ ὁποίου ἀφηρέθησαν αἱ ἐπίδεσμοι καὶ αἱ ταινίαι τὴν 8ην Ἰουλίου 1907. Ἐπέμνησεν ὁ Σμιθ, ὅτι ἡ μομία αὕτη εἶχεν ἀνευρεθῆ τῷ 1898, ἐπὶ παρουσίᾳ δὲ τοῦ Γάστονος Maspero, γενικοῦ διευθυντοῦ τότε τῆς ἐν Αἰγύπτῳ γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς ἀποστολῆς, καὶ ἄλλων τινῶν ἱεραποστόλων εἶχον ἀφαιρεθῆ αἱ ἀρχαῖαι ταινίαι. Αὐτὸς οὗτος ὁ Σμιθ εἶχε συμπληρώσει τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἀνακοινώσας σχετικῶς, ὅτι ἐνῷ ἀχῆρει τὰς ταινίας ἐκ τῆς μομίας, ὁ Μασπερό ἔλεγε πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας, ὅτι κατ' ἄλεξανδρινὴν παράδοσιν ὁ Μενεφτάχ ἦτο ὁ Φαραῶ τῆς Ἐξόδου, ὁ παντιθεὶς ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ. Ἐπίσης, ὅτι ἡ μομία ἀπεγομνώθη καὶ προεκάλεσεν ὁ Σμιθ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ μοναδικοῦ φαινομένου, ὅπερ παρουσιάζετο τὸ πτώμα ταύτης, φέρον ἐπικεκολλημένους κρυστάλλους θλασσίου ἁλατος, ὁ Μασπερό ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τοὺς ἱεραποστόλους καὶ προσεκάλεσεν αὐτοὺς ἵνα περκτηρήσουν τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἐρυθρῆς θαλάσσης. Ἐξετάζων δὲ τὸ πτώμα ἐκεῖνο ὁ γάλλος ἐπιστήμων, προσέθηκεν ὅτι ἀληθῶς ἡ καρδία του εἶχε σκληρυνθῆ. Τεμάχιον τῆς ἄρτης εἶχε σταλλεῖς τὴν καθηγητὴν τοῦ βασιλικοῦ χειρουργικοῦ κολλεγίου Shattock, ὅστις περιέγραψε τούτο ἐν τῇ Lancet τῆς 30ης Ἰανουαρίου 1909.

Ὅτι ἡ ἐπιστήμη καθ' ἑκάστην ῥίπτει ἄπλετον τὸ φῶς τῆς ἐπὶ ὄλων ἐκείνων τῶν σημείων, τὰ ὁποῖα ἡ ἀρνητικὴ κριτικὴ ἐθεώρει σκοτεινὰ ἢ μυθώδη

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΛΙΟΥ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Κεκήρυγμένος διὰ βίου ἄθεος καὶ σαρκαστικὸς σκώπτης τῆς θρησκείας ὁ διακεκριμένος γάλλος δημοσιογράφος Ben. Vaughan μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του κατεχώρισε εἰς τὴν διαθήκην του τὰ ἑξῆς :

«Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας καὶ δι' ὄλου τοῦ βίου μου ἐχλεύαζον τόσον τὴν θρησκείαν ἐν ἣ ἐγεννήθην, ὅσον καὶ τὰς ἄλλας. Προκειμένου δὲ νὰ ἀπέλθω ἐκ τοῦ κόσμου, ἀφόβως διακηρύττω ὅτι χονδρικοῦδὸς ἠπατήθην μὲ τὸ δημοκρατικὸν κόμμα, καὶ κατετόλη-

σα ἀπίστευτον κακὸν κατὰ τῆς χώρας μου. Σήμερον δ' εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ἀδύνατον νὰ ὀρθοποδῇ πολιτισμένη κοινωνία βραζιζομένη ἐπὶ τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἀθεΐας. Δὲν εἶναι σαφὴς εἰς τὴν πτωχὴν μας διάνοιαν ἢ διὰ τῆς θρησκείας ἐξήγησις τῶν περιβαλλόντων ἡμᾶς μυστηρίων. Ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ἀσαφὴς καὶ ἥκιστα παρήγορος εἶνε ἡ μηχανικὴ καὶ ὕλιστικὴ ἐξήγησις αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὀρθολογιστῆς καὶ ἀθέου. Ἐν ἀπολύτῃ συμφωνίᾳ μεθ' ὁμῶν ἀποθνήσκω. Ἐάν ἐνωρίτερον εἶχον ἀνακαλύψῃ τὰς ἀληθείας ταύτας, θὰ ἐκφραζόμην ὡπὲρ αὐτῶν ἄφοβος πρὸς τὰς ἐπικρίσεις, εἰρωνείας καὶ σαρκασμοῦ. Ἡλευθέρωσα τὴν συνείδησίν μου.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΡΗΤΗΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ

ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΝ

Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 7 Φεβρουαρίου 1930

Π ρ ὶ σ

Τὴν Α. Ἐξρχ. τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως,
Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν.

Ἱερὰν Μητρόπολιν Κρήτης.
Κουρ Κουρ Πρόεδρον Βουλῆς.

Πρόεδρον Γερουσίας,

Ἱπουργὸν Ἐκκλησιαστικῶν.

Ἱπουργὸν Γενικῶν Διοικητῶν Κρήτης.

Βουλευτὰς καὶ Γερουσιαστὰς Νομοῦ Ἡρακλείου.

Ὑδενὸς τὴν ἀντίληψιν διαφεύγει ἢ ἀπὸ οικονομικῆς ἀπόψεως οἰκτρὰ κατὰστασις εἰς ἣν ἔχει περιέλθει ὁ ἐφημερικὸς κλῆρος Κρήτης.

Ἐνῷ διὰ τὸν ἐφημερικὸν κλῆρον τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος ποιά τις ἀπὸ πολλοῦ ἐλήφθη μέριμνα πρὸς οικονομικὴν ἐνίσχυσίν του, τὰ ληφθέντα δι' αὐτὸν νομοθετικὰ μέτρα δὲν ἰσχύουσιν, ἀτυχῶς, διὰ τὸν πενόμενον ἐφημερικὸν κλῆρον τῆς Κρήτης, ὡσεὶ αὕτη δὲν ἀποτελεῖ τμήμα τοῦ Κράτους καὶ δὲν εἰσφέρει, ὡς τὰ λοιπὰ διὰ πάσας τὰς Κρατικὰς ἀνάγκας.

Ὅταν διὰ τοῦ Νόμου 3615 ἐκανονίζοντο τὰ τῆς Διοικήσεως τῶν ἐν ταῖς Νέαις Χώραις Μητροπόλεων, δι' εἰδικῆς διατάξεως ἐγένετο ἐξαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, διεπομένης ὑπὸ τοῦ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν κυρωθέντος Καταστατικοῦ αὐτῆς Νόμου, καὶ οὕτως αὕτη παρέμεινε ἐξαρτωμένη, ὡς αὐτοκέφαλος, ἐκ τῶν Πατριαρχείων, δυναμένη νὰ κανονίζῃ τὰ καθ' ἑκυτὴν συμφώνως πρὸς τὸν Καταστατικὸν

τῆς Νόμον, μετὰ πόνου ὅμως παρατηροῦμεν ὅτι ἐνῷ πᾶν μέτρον ἀφορῶν τὸν ἀνώτερον κλῆρον τοῦ Κράτους τυγχάνει ἀμέσου, καὶ ἐν Κρήτῃ ἐφαρμογῆς, τοῦ ναυτίον τὰ ἀφορῶντα τὸν ἐφημερικὸν κλῆρον δὲν ἐφαρμόζονται, ὡς ἀντικείμενα ἴσω; εἰς τὸν Καταστατικὸν Νόμον.

Διὰ τὸν κατώτερον ἐφημερικὸν κλῆρον ἀπὸ ὅλους ἀναγνωρίζεται ὅτι ἔχει καὶ αὐτὸς πλείστας ἀνάγκας, καὶ ἀπὸ αὐτῶν ὅλοι γενικῶς ἀξιοῦσι νὰ εἶναι εὐπρεπῆς, εὐπαίδευτος, κοινωνικὸς, ἱκανὸς νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ποικίλας τοῦ ὑποχρεώσεως, νὰ εἶναι ἐργάτης δόκιμος τοῦ Ἐὐαγγελίου, ἀλλ' ὅτι μέχρι σήμερον ἐστερήθη τῶν ὀλικῶν μέσων ἅτινα θὰ συντελέσουν πρὸς ἀνακούφισιν καὶ ἀνάπλασιν του, καὶ ταῦτα ἔρχεται ἡ Πολιτεία νὰ παράσχη διὰ τῶν ἐξαγγελωμένων μέτρων, μισθοδοσίας, συντάξεως, ἀσφαλείας, διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τῆς νεκρᾶς σχεδὸν Μοναστηριακῆς περιουσίας.

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ ὑπομνήσωμεν ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας ἔχει προσφέρει ὁ κλῆρος, ἀλλὰ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰς κάτι εἴμεθα χρήσιμοι, ἐρχόμεθα νὰ ζητήσωμεν ἰσότῃτα, θέδοιοι ὅτι τὸ Κράτος ἀναγνωρίζον τὴν σκληρὰν ἐγκατάλειψίν μας, θὰ θελήσῃ νὰ μεριμνήσῃ καὶ δι' ἡμᾶς, ὡς πράττει διὰ πάντας τοὺς λοιποὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ. Ἀδυστάκτως ὁμολογοῦμεν τὴν πικρὰν ἀλήθειαν ὅτι ὡς οικονομικῶς ἔχομεν κταντήσῃ εἴμεθα περίεργως τῆς κοινωνίας, διότι καὶ ποιοτικῶς δὲν εἴμεθα οἱ οἱ ἔδει. Ἀλλὰ πῶς ἡ κοινωνία καὶ τὸ Κράτος, ὅφ' ἃς συνθήκας οικονομικὰς εὐρισκόμεθα ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ εἴμεθα καλύτεροι; Πῶς τὰς ταπεινὰς τάξεις μας θὰ πικνώσουν οἱ ἱκανοί, ὅταν βλέπωσι τὸ κατάντημά μας; διότι εἶναι φανερὰ πλέον οὐ μόνον ἡ ποιοτικὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ ποσοτικὴ ἀραίωσις τῶν τάξεών μας.

Ἀπὸ τὴν σημερινὴν Κυβέρνησιν, καὶ ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντας τὴν Ἐκκλησίαν ἐν ζητοῦμεν, ἰσότητα. Εἰς τὸ Κράτος εἰσφέραμεν πάντοτε, καὶ εἰσφέρομεν ὡς καὶ οἱ λοιποὶ πολῖται. Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν εἶναι οἱ πολεμιστὰι τῶν Κρητικῶν ἀπελευθερωτικῶν ἀγώνων, ἄλλοι γονεῖς στρατιωτῶν, οἱ πλείστοι οἱ ἴδιοι πολεμιστὰι εἰς τὰ Ἡπειρωτικὰ, Μακεδονικὰ καὶ Μικρασιατικὰ πεδία, παντοῦ ὅπου ἔδρασαν ὁ Ἑλληνικὸς στρατός, ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὑπηρετήσαμεν ὑπὸ τὰ ὄπλα, καὶ σήμερον πάλιν ὑπηρετοῦμεν ὡς στρατιῶται ἐπὶ ἐνὸς ἄλλου ἐξίσου σπουδαίου πεδίου, ὀπλιταὶ μιᾶς ἄλλης στρατιάς, καὶ ζητοῦμεν ἀπὸ τὸ Κράτος νὰ ἐνδιαφερθῇ καὶ δι' ἡμᾶς, ἐφ' ὅσον τοῦ προσφέρομεν ὑπηρεσίας. Καὶ δὲν ζητοῦμεν ὅπως ληφθῶσι διὰ τὸν ἐφημερικὸν κλῆρον τῆς Κρήτης εἰδικὰ μέτρα, ἀλλὰ πᾶν δ,τινομοθετικῶς ἀποφασισθῇ διὰ τὸν κλῆρον τῆς

λοιπής Ἑλλάδος ἐφαρμοσθῆ, καὶ διὰ τὸν ἐφημεριακὸν κληρὸν τῆς Κρήτης

Τὸ κράτος ἀναγνωρίζαν τὴν ἀνάγκην τῆς οικονομικῆς ἐνισχύσεως τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν ἐξαγγελθέντων μέτρων τῆς ρευστοποιήσεως τῶν Μοναστηριακῶν περιουσιῶν, ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μὴ περιλάβῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κρήτης. ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου τῆς διοικήσεώς της, διότι χωρὶς νὰ ἀσχοληθῶμεν εἰδικῶς διὰ τὴν ἐξάρτησιν ἢ μὴ τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, καὶ νὰ θεωρηθῶμεν ὅτι ἐπεμβαίνομεν εἰς ἀλλότρια ἔργα, ἐξετάζοντες τοὺς βαθυτέρους λόγους οἵτινες ἤγαγον εἰς τὴν ἐξάρτησιν μόνον τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, ὡς αὐτικεφάλευ, ἐκ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Π. τριαρχείου, ζητήματος ἐκφεύγοντος τῶν ὁρίων τῆς ἀρμοδιότητός μας, ἀλλὰ μόνον ἐνδιαφερόμενοι ὅτι πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῆ καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ δικαίωμα νὰ ζήσωμεν, ἐν μόνον ζητοῦμεν, τὰ μέτρα ἅτινα θὰ ληφθῶσι γενικῶς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κράτους, ἄνευ περιορισμῶν ἐπεκταθῶσι καὶ ἐν Κρήτῃ.

Παρ' ὅτι διὰ Νόμου τὰ 3)δ τῶν μοναστηριακῶν περιουσιῶν διετέθησαν ὑπὲρ τῶν ἐφέδρων Κρήτης, ἢ ἀπομένουσα Μοναστηριακὴ περιουσία εἶναι τοσαύτη, ὥστε καὶ κεχωρισμένως ἀκόμη νὰ εἶναι ἐπαρκῆς διὰ τὰς ἀνάγκας ἐν γένει τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κλήρου αὐτῆς, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι τὸ κράτος ὅπως εἰδικῶς ἐνδιαφέρθη διὰ τοὺς Κρήτας ἐφέδρους διαθέσῃ ὑπὲρ αὐτῶν τὰ 3)δ τῶν Μοναστηριακῶν περιουσιῶν θὰ θελήσῃ ἐξ ἴσου νὰ ἐνδιαφερθῆ καὶ διὰ τὸν κληρὸν τῆς Κρήτης, προνοοῦν κατὰ τὴν ἐπιψήφισιν τῆς συστάσεως περὶ ρευστοποιήσεως τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας προκειμένου ποσοστὸν τι νὰ διατεθῆ ὑπὲρ τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου ὅπως τὸ αὐτὸ κρατήσῃ καὶ διὰ τὴν Κρήτην.

Μετὰ τὴν πεποιθήσιν ὅτι πνεῦμα ἰσότητος θὰ ἐπικρατήσῃ καὶ ὅτι ἡ Σεβ. Κυβέρνησις καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐξ Ἰσοῦ θέλει ἐνδιαφερθῆ δι' ὅλον τὸ Κράτος τὸν κληρὸν, ὑποβάλλομεν εὐλαβῶς τὴν παράκλησιν, βέβαιαι περὶ τοῦ ἀπολύτως δικαίου αὐτῆς, καὶ ζητοῦμεν ὅπως : ἄνευ περιορισμῶν καὶ ὁ ἐνοριακὸς κληρὸς τῆς Κρήτης περιληφθῆ εἰς τὰ ληφθησόμενα νομοθετικὰ μέτρα, περὶ μεθοδοσίας, ταμείου συντάξεως καὶ ἀσφαλείας καὶ γενικῶς ἐφαρμοσθῆ ἐν Κρήτῃ ὁ καὶ διὰ τὸ λοιπὸν Κράτος ἰσχύων Ἐνοριακὸς Νόμος.

Ἀπευθύνοντες θερμὴν παράκλησιν, στηριζομένην ἐπὶ τῆς λογικῆς καὶ τοῦ δικαίου, εἰμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ ὁ ἡγούμενος σημερον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν τυχῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ ὡς Κρῆς ἔχει πλήρη γνῶσιν τῆς οἰκτρᾶς καταστάσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου τῆς Κρήτης καὶ προσωπικῶς θὰ θελήσῃ

να ἐνδιαφερθῆ δι' αὐτόν, ὅτι ὁ Ἰπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἐκ Λευτέρων προερχόμενος, γνώστης προσωπικῶς τῆς ἀπελπιστικῶς δεινῆς θέσεως τοῦ κατωτέρου κλήρου, δὲν θὰ ἀρνήσῃ τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ εἰς τοὺς ἱερεῖς τῆς Κρήτης, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ παραγνωρίσῃ τὴν δικαίαν ἀποψίν μας, ἀλλὰ ὡς καλὸς ποιμὴν θὰ μεριμνήσῃ περὶ τῶν ἐκτὸς τῆς Μάνδρας αὐτοῦ προβάτων, ἢ Ἰερὰ Μητρόπολις Κρήτης θὰ θελήσῃ νὰ υποδοθῆσθαι τοὺς συνεργάτας αὐτῆς ἐν τῇ ἔργῳ τῆς εἰς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ δικαίου τῶν, καὶ τέλος καὶ εἰ Βουλευταὶ καὶ Γερουσιασταὶ Ἰπρακλείου δὲν θ' ἀποκνήσωσιν εἰς τὴν υποστήριξίν μας, πάντες δὲ θὰ θελήσωσιν εἰς τὸ νὰ συνεργασθῶσι πρὸς ἄρσιν τῆς μαστιχοῦσης τὸν ἐφημεριακὸν κληρὸν κακοδικιμονίας, παρέχοντες εἰς αὐτὸν τὰ μέσα ποίας τινος οικονομικῆς ἀνακουφίσεως, ὥστε νὰ δυνηθῆ καὶ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἐργασθῆ τελεσφόρως ὑπὲρ τῆς Κοινωνίας.

Ἀτελοῦμεν μετὰ δαθυτάτου σεβασμοῦ
Και' ἐντολὴν τοῦ Συνδέσμου Ἐφημερίων

Μητροπόλεως Κρήτης

Τίτος Φιλιολάκις οἰκονόμος
Στέφανος Προδρακίς οἰκονόμος
Δημ. Παναγιωτοῦ κατηχητῆς
Στυλιανὸς Κοντάκις σακελλάριος
Μηνᾶς Βλασάκις σκευορῦλαξ
Ἰωάννης Μεντιουδάκις χροτοφύλαξ
Νικηφ. Νικηφοράκις ἱερομνήμων
Παναγ. Δασκιάκις σακελλάριος
Νικ. Γκουζάνις οἰκονόμος
Ἰωάννης Φραγκιάκις ἱερεὺς
Γεώργιος Ἀρμουτάκις ἱερεὺς
Εὐάγγελος Μανουσάκις ἱερεὺς
Μιχαὴλ Βετσαξιάκις ἱερεὺς
Μιχαὴλ Φωστιέρης διάκονος
Ἐμμανουὴλ Σπυριδάκις πρωτεύχιος

ἌΝΕΥ ΤΙΤΛΟΥ

Πολλοὶ λέγουσιν ὅτι ὁ Σωκράτης ἐφεῦρε τὴν θεωρίαν τῆς ἠθικῆς. Ἄλλοι ὅμως πρὸ αὐτοῦ τὴν ἔδωλον εἰς ἐνέργειαν, αὐτὸς δὲν ἔκαμεν ἄλλο παρὰ νὰ ἀναφέρῃ ὅτι ἐκεῖνοι εἶχον πράξει καὶ ὅπο τὰ παραδείγματα τῶν νὰ συνάξῃ παραγγέλματα,

Ὁ Ἀριστείδης ἦτο δίκαιος πρὶν ὁ Σωκράτης δώσῃ εὐν ὀριμὸν τῆς δικαιοσύνης. Ὁ Λεωνίδας ἐβυσίασε τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τῆς πατρίδος, πρὶν ὁ Σωκράτης διδάξῃ ὅτι ὁ πατριωτισμὸς ἦτο καθήκον. Οἱ

Σπαρτιάται ἦσαν ἐγκρατεῖς πρὶν ὁ Σωκράτης συμβουλεύσῃ τὴν ἐγκρατείαν.

Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ποῦ ἠδύνατο νὰ μάθῃ μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν του τὴν καθαρὰν ἐκείνην καὶ ὑψηλὴν ἠθικὴν, τῆς ὁποίας αὐτὸς μόνος ἔδωκε καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ παράδειγμα :

Ὁ Σωκράτης δεχόμενος τὸ κώνειον εὐλογεῖ τὸ ἔντι τὸν δῆμον, ὅστις δακρύων τὸ ἐγχειρίζει· εἰς αὐτό. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ μέσῃ σπαρρακτικῶν δασάων προσηύχεται ὑπὲρ τῶν δασανιστῶν του.

Ἐὰν ὁ βίος καὶ ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους ἦσαν ἀνδρὸς σοφοῦ, ὁ βίος καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ ἦσαν Θεοῦ.

Λέγεται ὅτι εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου ἡ θρησκοληψία ἔχει λάβει τὰς πικραδικοῦσιν ὄψεις, ἄθλιοι τινὲς εἰδωλολάτραι ἵνα ἀρέσκωσιν εἰς τὴν θεότητα, εἰς ἣν καθιέρωσαν τὴν ζωὴν των, αὐτοκτονοῦν ὡς ἐξῆς : Εἰσπύρειται ὁ τοιοῦτος μετὰ μικρᾶς λέμβου εἰς τὰ ὕδατα βαθέος καὶ ἠσύχως ρέοντος ποταμοῦ, ὅταν δὲ φθάσῃ εἰς τὸ μέσον ἀρχίζει νὰ γαμίξῃ τὴν λέμβον του ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ, χρησιμοποιοῦν μικρὸν τι σκευός. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ἡ λέμβος πλήρηνται ὕδατος καὶ βαθμηδὸν ἀρχίζει νὰ θυθίζεται, πρὸς στιγμὴν ἡ λέμβος τρέμει καὶ εὐθὺς ἐξαφανίζεται μετὰ τοῦ Ἰνδοῦ.

Παρόμοιον τι συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς ζῶντας ἐν τῇ ἀμικρτία, βαθμηδὸν πληροῦν τὸ σκάφος τῆς ἐποχῆς των διὰ τῶν ἰδίων των χειρῶν καὶ θυθίζονται εἰς τὴν αἰωνιότητα ἄνευ ἐλπίδος.

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἦτο φιλοχρήματος, ἀλλ' ὅτε μετὰ τὴν ἐνδοξον ἐν Σαλαμῖνι νίκην του ἐβάδιζε μετὰ τινος φίλου του παρὰ τὴν ἀκτὴν, παρατηρῶν τὰ ὑπὲρ τῆς θαλάσσης ἐκδροσθέντα ἐχθρικά πτώματα, παρετήρησε εἰς τινὰ ἐξ αὐτῶν ὥρατια χρυσὰ κοσμήματα, ἣ ἀξιοπρέπεια ὑπερέσχευε τῆς φιλοχρηματίας καὶ εἶπε πρὸς τὸν φίλον του «Σκόψε πάρε τα διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, διότι σὺ δὲν εἶσαι Θεμιστοκλῆς».

Τοιουτοτρόπως ὁπότεν ἡ ψυχὴ κατανοήσῃ καὶ ἐκτιμήσῃ τὰ μεγάλα πνευματικὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα δύναται ν' ἀποκτήσῃ, αὐτὴ ἡ ἀξιοπρέπεια θὰ καταστήσῃ αὐτὴν ὑπερέραν τῶν μικρῶν προσκαιρῶν καὶ σχετικῶς μηδανιῶν ἀξίαν ἐχόντων ὀλιγῶν ἀγαθῶν.

Χανιά Φεβρουάριος 1930

Γ. Σ. Νεξίκης

ΣΕΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΟΥ (Ἰσραήλ) ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΗΜΑΣ

Φύλαττε σεαυτὸν ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρίας — Δευτερ. δ'. 15—24.

Μη ὁμοζυγῆσαι μετ' ἀπίστων—Δευτερ. ζ' 1—3
Πρόσεχε σεαυτὸν μήπως ὑπερυψωθῇ ἡ καρδιά σου—Δευτερ. η'. 11—18.

Τῆρει σεαυτὸν καθαρὸν, κειχωρισμένον ἀπὸ βδελυγμάτων—Δευτερ. ιη'. 9—14.

Ἔσο εἰλικρινὴς καὶ εὐθὺς—Δευτερ. ιθ'. 14.

Ἔσο ἀφοδὸς καὶ ἀνδρείος ἐν Κυρίῳ — Δευτερ. κ'. 3—4

Ἐξολόθρευσον τοὺς ἐν γῆ (=καρδίᾳ) σου ἐχθρούς τοῦ Κυρίου Δευτερ. κε 19.

Ἀπόδος τῷ Θεῷ τὰς ἀπρχὰς τῶν γεννημάτων σου—Δευτερ. κατ' 1, 2.

Ἀγάπα τὸν Κύριον καὶ ὑπάκουε εἰς Αὐτὸν—Δευτερ. λ'. 20.

Ὁ Θεὸς ἐργάζεται **ἑ** ἡμᾶς—Α'. Βασιλ. ιδ' 6.

Ὁ Θεὸς ἐργάζεται ἐν ἡμῖν—Ἐβρ. ιγ'. 21 Φιλίπ. β' 13.

Ὁ Θεὸς ἐργάζεται **ἑ** ἡμῶν—Β'. Κορ. ε'. 20.

Ὁ Θεὸς ἐργάζεται **μ.εθ'** ἡμῶν—Μαρκ. ιατ'. 20. Κορ. στ'. 1

ΜΗ ΑΠΟΚΑΜΜΕΤΕ

Εἰς τὴν προσευχὴν—Λουκ. ιη'. 1.

Εἰς τὴν ἐν Κυρίῳ πεποιθήσιν—Β' Κορ. δ' 1

Εἰς τὴν ἐλπίδα—Β' Κορ. δ' 16

Εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου—Γαλατ. στ' 9

Εἰς τὰς θλίψεις—Ἐφεσ. γ' 13

Εἰς τὴν εὐποιαν, εἰς τὸ πράττειν τὸ καλόν—Β' Θεσσαλ. γ' 13.

Παιδεύομενοι καὶ εὐλογοῦμενοι παρὰ Κυρίου—Ἐβρ. ιδ' 5.

“ ΟΥΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ ΗΜΩΝ ,,

Ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης—Φιλίπ. δ' 9

Ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης—Β' Κορ. ιγ' 11

Ὁ Θεὸς τῆς συγχωρήσεως—Νεσμ. θ' 17

Ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας—Ἠσα. ιδ' 2.

Ὁ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παραγορέας—Ρωμ. ιε' 5

Ὁ Θεὸς τῆς ἐλπίδος—Ρωμ. ιε' 5

Ὁ Θεὸς πίσης παραγορέας—Β' Κορ. α' 3

Ὁ Θεὸς πίσης χάριτος—Α' Πέτρ. ε' 10

Ὁ Θεὸς τῆς δόξης—Πράξ. ζ' 2.

Οἱ φίλοι συνδρομηταὶ μετὰ τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ ἔκδοσις τῆς «Νέας Ζωῆς» δὲν ἀποτελεῖ κερδοσκοπικὴν ἐπιχείρησιν, ἄς καταβάλωσι προθύμως καὶ εὐχαρίστως τὴν μικρὰν συνδρομὴν των εἰς τοὺς ταχυδρομικοὺς διανομῆς παρουσιάζοντας τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν.